"CHILDREN HAVE A STRONGER DESIRE FOR FIRST PRINCIPLES THAN MOST PEOPLE SUPPOSE."

"Give me not O God, that blind, fool faith in my friend that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief that seeing evil I yet have faith."

" Seek Truth wherever you can find it," But, "Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்தியம் வத—**SPEAK THE TRUTH.**

'HITCH YOUR WAGON TO A STAR." " TO THINE OWN SELF BE TRUE."

அன்பேயவன் : அறிவேசக்தி : ஓம் தத்ஸத்.] [God is Love : Knowledge is Power : *Aum*

"New Series" ஸத்தியமே ஜெயம்—**SATYAMEVA JAYATE.** **"Approved"**

புத்தகம். **23.**] ராக்ஷஸ௵ தை௴, **1916**௵ ஜனவரி௴ [சஞ்சிகை **10.**

"CHILDREN HAVE A STRONGER DESIRE FOR FIRST PRINCIPLES THAN MOST PEOPLE SUPPOSE."

PHILOSOPHY FOR PARENTS.

WHY " A CHILD COMES TO US WITH HIS INCESSANT 'WHY?' "

" *Children have a stronger desire for first principles than most people suppose.* That is a natural desire of the human mind, which is often so much thwarted and disappointed by life that they lose it as they grow older and come to think of it as a mere childish folly. Every one is born a philosopher, as every one is born an artist ; but because philosophy is a pompous word, we suppose it to be only the concern of experts. Thus when *a child comes to us with his incessant* '*Why?*' we put him off with vague answers or none at all. We are not philosophers ourselves, and we see no reason why he should be one. And yet we are philosophers, if only we know it ; we have first principles, conscious or unconscious, and if they are unconscious they are likely to be dangerously accidental. There are many people who suppose that religion can take the place of philosophy for them and for their children. But there is philosophy in all religion, and if it is bad philosophy it spoils the religion. Thus if a child is told that he must be good so that he may go to Heaven, he is taught a falsehood about the nature of goodness. It is impossible to be good so that you may go to Heaven. A man can only be good for the sake of being good : and if he tries to be good for any other reason he is not good at all.

WORK FOR WORK'S SAKE: "THE PHILOSOPHY OF THE SPIRIT."

"A child is just as well able to understand that he must be good for the sake of being good as anyone else is. If the spirit exists in human beings the philosophy of the spirit can be understood by them ; and the philosophy of the spirit is that spiritual activities, whether moral, intellectual, or æsthetic, are to be pursued for their own sake. If pursued for any other reason they are not spiritual activities. So one puts it in general and philosophical terms for parents ; but they can, if they understand and believe it, put it more simply, and particularly to their children. They can tell them that their main object in life should be to be good for the sake of goodness, to discover the truth for the sake of the truth, and to do their work as well as they can for the sake of doing it well. This teaching, of course, can be given a religious form ; indeed, without it religion is either a meaningless myth or a meaningless set of rules, as life itself is a meaningless struggle to go on living. *There is nothing in education so important as to convince a child that life has meaning and absolute values* ; and this can only be done by means of that philosophy of the spirit which we have tried to express in the simplest terms.

THE DUTY OF PARENTS : "LIFE HAS A MEANING AND ABSOLUTE VALUES."

"The parent may be convinced that there is no such thing as the spirit, in which case he will teach his child that morality is enlightened self-interest and that the child's desire to find a meaning in life is a mere relic of superstition. But many parents who do not believe this, who do believe in the spirit, are yet unable to teach the philosophy of the spirit, because they have never grasped it and are not even aware of the need to grasp it. Often, indeed, they hold particular opinions that are contrary to it. They may believe that men should be good for the sake of goodness ; they may be aware of the moral activities of the spirit, but not of its intellectual and æsthetic activities. At least they suppose that these are only subsidiary to its moral activities. But a child in whom the intellectual and æsthetic activities are naturally strong resents a merely moral teaching ; feels, indeed, that there is something immoral in it. *It is the spirit in him which tells him that those activities should be pursued for their own sake, and not for moral reasons.* A life which is merely moral seems to him meaningless and without values, as, indeed, it is ; and the result may be that he will revolt against morals altogether. Such revolts are common in the young, and they are usually the results of a bad philosophy, or of no philosophy at all, in their teachers."

A "REVOLUTION IN THE CONCEPTION OF EDUCATION."

"There has been two chief reasons why public education in England has reaehed a stage when a drastic revolution is necessary if the nation is to renew and magnify its imperial life after this war. . . . . . The conclusion of the Napoleonic wars found England practically illiterate and yet in a position to control the trade of the world. . . . . How was she to exercise that control when her people, her workers almost without exception, were uneducated and untrained. There is no more saddening story in the history of economics than the record of the way in which England played her part in the new industrial age. . .

"EDUCATION A BIOLOGICAL PROCESS."

. . The Education Act of 1870 and compulsory education were an expedient to meet the most terrible social situation that any nation had had to face. It was a poor expedient, but it at least secured the preparatory elements of educational progress for practically all children. . . . This conception has been one of the chief reasons why we are faced with our present problem. So long as the central Educational authority thinks in the terms of the Education Act of 1870 and the policy of which that Act was the crown, so long will educational, and therefore national progress will be impossible. The second reason why a revolution is necessary is the conception of the scope of education held by the education authorities. The country cannot escape from the limitations imposed by the educational ideas that are enshrined in the Acts of 1870 and 1876 until it has learnt to think of education not merely as a means for conveying to the masses of the people a certain minimum measure of book-learning, *but as a biological process for supplying to every child the outfit for life. We need a revolution in the conception of education in its relation to the life of the people* and we need machinery that will make the new conception operative. . . . . .

CHILDREN DOOMED TO LIFE-LONG FAILURE."

We have to-day two million children between the ages of twelve and seventeen years who are passing or have passed through the educational machine and are doomed to life-long failure. It is the principle that is wrong. No modification of the primary ideal can save the situation. Whether it stands alone or is supplemented by extensions representing other ideals it has failed to supply the children of the nation with an outfit for life.—The *Times' Educational Supplement.*

புஸ்தகம்-23.] [சஞ்சிகை-10.

"The Children's Favourite, the Teachers' Help, and the Parents' Guide."

ராக்ஷஸ ஞு தைமீ

விவேக சிந்தாமணி

January-February. 1916.

ESTABLISHED 1892

"பெற்றோர்கள் தாழவப்பர் பிள்ளைகளி லாசையுள்ளோர்
கற்றே மெனவுகந்து கற்பர் பின்னும்—மற்றோர்கள்
மாச்சரித் தாலிகழில் வந்ததென்னேஞ் சேயிகழ்கை
யாச்சரிய மோதா னவர்க்கு."

THE GOAL TO BE KEPT IN VIEW.

"*The goal of all true secondary teaching, is that training of the mind and personality in concentration, alertness, individuality, precision, taste, which results in the assimilation of knowledge and the formation of character*. The classical training is but one of a hundred ways of achieving the same end, but in the hands of a skilled teacher it is a valuable way, for it brings the scholar's mind into direct contact with the genius of the great writers of great ages. But, *nevertheless, it is the teacher, not the way, that really matters.* If the scholar has mastered his tools in the way of a thorough knowledge of reading, writing, and arithmetic and has been trained in discipline, then when the secondary teacher takes him or her in hand the goal will be reached, whatever the way chosen may be, and the way can be varied to suit both the capacity and the possible future of the child. Mr. Mathew Arnold, in an interesting passage, declares that—

" The idea of a general, liberal training, is to carry us to a knowledge of ourselves and the world. We are called to this knowledge by special aptitudes which are born with us; the grand thing in teaching is to have faith that some aptitudes of this kind every one has. This one's special aptitudes are for knowing men—the study of the humanities; that one's special aptitudes are for knowing the world—the study of nature. The circle of knowledge comprehends both, and we should all have some notion, at any rate, of the whole circle of knowledge."

The following remarkable passage is also from Mr. Arnold :—"If secondary instruction were organized on a great and regular scale, if it were a national concern . . . . . . its greatest boon to the off-spring of these classes would be its giving them great, honourable, public institutions for their nurture—institutions conveying to the spirit, at the time of life when the spirit is most penetrable, the salutary influences of *greatness*, *honour*, and *nationality*—influences which expand the soul, liberalize the mind, dignify the character."

Dr. Monroe, a great American Educational Thinker declares that in America "there is a dawning perception that secondary education must become universal first as a matter of expediency in securing social service and efficiency and then as a ma ter of necessity as political, economic and social problems become urgent."—*The Times' Educational Supplement.*

1915—1916.

THE LESSON OF THE LAST YEAR:

"THE GOAL TO BE KEPT IN VIEW."

பழையவருஷத்தின் படிப்பினை.

" ஆரியக்கூத்தாடினுலும் காரியத்தின்மேல் கண்ணுயிரு."

THE OLD ORDER CHANGETH GIVING PLACE TO NEW."

"பழையனகழிதலும் புதியனபுகுதலும்
வழுவல காலவியல்பி ஞனே."

THE WHEEL OF TIME.

காலசக்ரம்.

பழையவருஷம் கழிந்தது. புதியவருஷம் புகுந்தது. காலசக்ரம் உருண்டுகொண்டேயிருக்கிறது. உருளும் தோறும் மருளும் தெருளும் விளைந்துகொண்டேயிருக்கிறது. மருள் என்றால் மயக்கம்; தெருள் என்றால் தெளிவு. காரணம் ஒன்றாகக் காரியம் இரண்டாவது எப்படி? இது ஒரு சின்னக்கேள்வி: இதில் பெரிய உண்மை பொதிந்து கிடக்கிறது. உலகமென்பது காரண-காரிய தேர்ணியால் உண்டான

தோர் சங்கிலித்தொடர் போன்றது. அறிவு ஒன்றே. ஆனல் அது உபாதி பேதத்தால் பல வேறுபட்டு விளங்கும். எப்படியென்றால், வெளிச்சம் ஒன்றாயிருக்க கண்ணாடியின் வர்ண பேதத்தால் அது பலவர்ணமாக விளங்குவது போலவாம். இந்தக் "காரணகாரிய தோரணை" யென்பது சிக்குண்ட கயிறுபோல் பின்னிக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தச்சிக்கல் நீக்கும் வழியென்ன? முரட்டுத்தனத்தால் சிக்கல் நீக்க முடியாது: இது ஸ்பஷ்டம். முரட்டு பலமுப யோகித்தால் சிக்கல் நீங்காது கயிறு அறுந்து போம். ஆறத்தேற அமர்ந்து இருந்து சிக் கலின் போக்கறிந்து சுளுக்கு நீக்கிப்பிரித்தால் சிக்கல் விடுபட்டு நீங்கும். அதுபோல இவ்வுல கம் சன்னபின்னலாய்ச் சமைந்து நிற்பதைக் காரணகாரியதோரணையறிந்து சிக்கறுத்துப் பார்க்கல் வேண்டும். அப்பொழுது எல்லாம் ஒழுங்காயிருக்கும். இப்படி ஒழுங்குபடக் காண்பது தானே "தெருள்", அல்லது தெளிவு படக்காண்டல் ஆகும். சிக்கல் நீக்கம் இன் றிச் சன்னபின்னலாய்ப் பின்னிக்கிடப்பதைப் பார்த்து மயங்கித்தியங்குவது தானே "மருள்" அல்லது மயக்கமுறக்காணல் என்னப்படும்.

THE LAW OF CAUSE AND EFFECT.

காரணகாரிய தோரணை.

இப்படிக் காரணகாரியதோரணை மயமாயி ருக்கும் ஏகவஸ்து பின்னப்பட்டுப் பலவேறு பாடாகத் தோன்றுவது புத்தியின் மயக்கத்தி னலாதலால், இப்படி புத்தியை மயக்குவதற்கு "மாயை" என்று பெரியோர் பெயரிட்டிருக்கி றார்கள். மாயை என்றால் மயக்கம், குழப்பம், என்று தான் அர்த்தம். மனக்குழப்பத்தை யுண்டுபண்ணி அறிவு தெளிவுபடவிளங்காத வண்ணம் செய்வது எதுவோ அதுகாரணம் பற்றி மாயை என்று பேர்பெற்றது. ஆனல் இந்த மாயை யென்பது நிரந்தரமான ஒரு வஸ்து அல்ல. அதை "உண்டு, இல்லை" என்று நிர்ணயித்துச் சொல்வது கூடாமையாக விருக் கிறபடியால் அது "அநிர்வசனீயம்" என்று சொல்லப்படுகிறது. "மாயையென்பது மருளும் தெருளும், தெளிந்தார்க்கிலதாம் தெளியார்க் குளதாம்" என்பது பெரியோர்சொல் வசனம்.

'தெளிந்தார்—அறிவு தெளியப் பெற்றார்.'

'தெளியார்—அறிவு தெளியப் பெறாதார்.'

CLEARNESS AND CONFUSION.

தெருளும் மருளும்.

அறிவு ஸ்வயம்பிரகாசத் தன்மையுடையதால் அதற்குத் தெளிவும் தெளியாமையும் இல்லை. ஆனல் அது அந்தக்கரணமூலமாகவே பிரவிர்த் திப்பதால் கண்ணாடி வெளிச்சம் போல், அந் தக்கரணசுத்தி, அசுத்தியை ஒட்டி அதற்குத் தெளிவு, தெளியாமை யென்கிற குணம் ஏற் படுகிறது.

ஏகமாய், அனந்தமாய், நித்தியமாய், நிர்மல மாய், நிராமயமாயுள்ள அறிவு, உபாதிபற்றி ஸ்வயம்பிரகாசம் குன்றிக்குறைந்தும் மிகைப் பட்டும் விளங்குவதாகத் தோன்றும், இது தோற்றமாத்திரத்தாற் சித்திக்கும் குணமே யன்றி மற்றப்படி அதற்கு உண்மையாய் உள்ள படியில்லை. சூரியக்கிரகணம் சம்பவித்தால் நடுமத்தியான வேளையில் இருள் மண்டித் தோ ற்றுவது சூரியன் ஒளியிழந்ததனலல்ல. சூரிய னுடைய பிரகாசம் அப்படியேயிருக்கிறது. ஆனல் சந்திரன் வந்து சூரியனுக்கும் பூமிக்கும் இடையே குறுக்கிட்டுக்கொண்டு சூரியகிரணங் கள் பூமியில் விழாதபடி தடுப்பதனல் அதன் நிழல் படும் பாகத்திலுள்ள பூமண்டலம் ஒளி யிழந்ததாகிறதேயன்றி சூரியன் அதன் ஒளி யை இழந்துவிடவில்லை. இப்படி உண்மை யை உள்ளபடி ஆராய்ந்தறிவது "தெருள்" அல் லது தெளிவு. தோற்றமாத்திரத்தால் மயங்கி மதியிழந்து காரணகாரிய தோரணை விளங்கப் பரிசோதித்தறியாமல் நடுப்பகலில் பூமியில் இருள் மண்டியதால் சூரியன் ஒளியிழந்து விட்டதாக நினைப்பதும் நினைத்தபடி நடப்ப தும் "மருள்", அல்லது, மயக்கம்.

TEACHING OR THE TRAINING OF THE MIND.

"கல்வி" அல்லது "மனப்பழக்கம்."

இந்தமயக்கம் அல்லது மாயை மனதுக் குண்டேயன்றி அறிவுக்கு இல்லை. ஆதலால் தான் பெரியோர் "மனமாயைமாயை மாயைம யக்க, மனமாயைதான் மாளும் மற்றொன்று மில்லை, பினையாய்வதில்லை பிதற்றவும் வேண் டாம், தனையாய்ந்திருப்பது தத்துவம் தானே"- என்று உண்மை ஓதியுள்ளார். அப்படியென் றால் மனதினுடைய மயக்கம் தானே "மாயை" என்றுசொல்லப் பெறுவது. அந்த மனோமய க்கம் நீங்க அதை மயக்கினால் மனக்குழப்பம் நீங்கும், அவ்வளவுதான்; வேறு பிரமாதம் ஒன்றுமில்லை. மனதினுடைய மயக்கம் நீங்கி, மண்ணையுறுக்கி ஸ்படிகமாக்கினதுபோல் மனந் தெளியப் பெற்றால் பின்னால் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டிய தொன்றுமில்லை. ஏனெனில், எல்லாம் 'சிக்கல் நீங்கிய கயிறுபோல்' ஏகமாய், ஒழுங்காய், உண்மையாய் விளங்கும். மனம் மயங்கிப் பிதற்றினதுபோல் (ஒன்றை ஒன்றாக ஆரோபித்துப் பேசினது போல்) பிதற்றவும் வேண்டாம். பின்னை மனதுக்குத்தான் வேறு வேலை யென்னவென்று கேட்கிலோ, அது அறிவை ஆச்ரயித்து அறிவினால் விளங்கப் பெறுவதன்றி தனக்காக அறிவு ஒன்றுமில்லை யென்பதை உணர்ந்து 'தன்மயமாய் தானே தானாய் நிருபாதியாய் விளங்கும் அறிவை' 'உபாதி நீக்கம்' சித்திக்க ஆய்ந்து அறிந்து, அறிந்த அறிவு தானாகி இருப்பது ஒன்று தானே 'தத் துவம்'—"அதுநீ" என்கிற உண்மை ஞானமாகும்.

"THE GOAL OF TEACHING":

"The Training of the Mind and Personality in Concentration."

"கற்றதோர் கல்வியும் மனப்பழக்கம்."

இப்படி அறிவுமயமாயுள்ளதை யுள்ளபடி உபாதி நீக்கியறிவது தானே உண்மையறிவு. மற்றதெல்லாம் மயக்கத்தினால் ஒன்றை ஒன்றாக மயங்கி காரணகாரியதோரணை யுணராமல் காண்பதாதலால் மாயை அல்லது அறிவுமயக்கம். இப்படி மனதைக்கொண்டு அறிவு மயக்கம் உண்டாகச் செய்வது தானே 'மாயாகாரியம்" என்னப்படும். மனதிலிருந்து பிறந்து மனதோடு கூடி யுறவாடித் திரியும் இந்திரியங்களைக்கொண்டு மனந்தடுமாறி அறிவு மயங்கிப் போகச்செய்வதற்கு இந்திர ஜாலம் என்று சொல்வது. உலகெலாம் மயங் கச்செய்வதற்கு மஹேந்திரஜாலம் என்றுபேர். இதையெல்லாம் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொ ண்டு நிதான புத்தியோடு ஆராய்ந்தால் போன வருஷம் நடந்த சம்பவங்களின் பலாபலன் இன்னதென்று ஊகமாய் உணர்ந்துகொள்ள லாம்.

மனந்தெளியப்பெற்று அறிவு மயக்கமின்றி உள்ளதையுள்ளபடி யுணர்வதே ஜன்மசாபல் யம். அப்படியென்றால் மனிதஜன்மமெடுத்த தற்குப்பலன், (ஜன்மம்-பிறப்பு.) இதைத்தான் தெருள் என்றும் தெளிவு என்றும் சொல்கிறது. இந்தத்தெளிவு ஏற்படாமல் மயங்கித் தியங்கி முயங்குவதே மருள் அல்லது மயக்கம்.

THE EVENTS OF 1915.

சென்ற வருஷத்து சம்பவங்கள்.

1915-ம் வருஷம் இறந்தொழிந்து கழிந் தது. அந்த வருஷம் கழிந்தொழிந்தாலும் அந் தக்காலத்தில் முளைத்த காரணகாரிய சம்பவங் கள் அஃதோடு ஒழிந்தனவாகவில்லை. இதை வழக்குரையில் சொல்லி அதன் உள்ளர்த்தம் விளங்காது மயங்குவதிலும், உண்மைவிளங்க இதைச்சொல்லி இதன் உள்ளர்த்தம் என்ன வென்று விசாரித்துணர்வது மேல். ஆதலால் "1915-ம் வருஷம் கழிந்தது" என்னும் வழக் குரையை, உண்மையில் ஆராய்ந்து பார்ப்போம். அப்படி யென்றால் என்ன? இந்த பூமண்டலம் மாதமொருமுறை சந்திரன் தன்னைச் சுற்றிக் கொண்டே வந்து வளர்வதும் தேய்வதுமாய் விளங்க, தான் தன்னைச் சுற்றிக்கொண்டே சூரி யனைச்சுற்றி ஒருபிரதக்ஷணம் வந்து விட்டது. இதைத்தான் "ஒருவருஷம் கழிந்தது" என்று நாம் சொல்கிறோம். பூமி தன்னைத்தான் சுற்றி

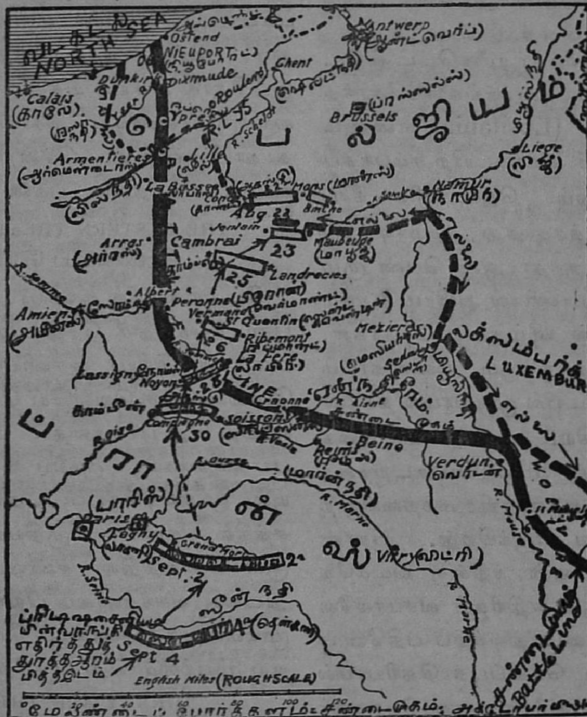
வருவதைத்தான் நாம் பகலென்றும் இரவென்றும் வழக்குரையில் சொல்கிறோம். சந்திரன் பூமியைச்சுற்றிவர ஒரு மாதம் செல்லுகிறது. இதில் பதினைந்து நாள் கிஷ்ணபக்ஷம் அல்லது தேய்பிறை. அடுத்தபதினைந்து நாள் சுக்கில பக்ஷம் அல்லது வளர்பிறை. இப்படி 12-முறை சுற்றி வருங்காலத்தில் பூமண்டலம் சூரியனைச் சுற்றி ஒருதரம் பிரதக்ஷணம்செய்து முடிகிறது. இந்த 12-மாதங்களில் சூரியன் உச்சி மையத்திலிருந்து வடக்கும் தெற்குமாகச் சாய்ந்து திரும்புகிறது. வடபுறம் சாய்ந்து திரும்புவதற்கு உத்தராயனம் என்றும், தென்புறம் சாய்ந்து திரும்புவதற்கு தக்ஷிணயனம் என்றும் சொல்கிறது. இதற்கு மூன்றும் மூன்றும் ஆறு மாசம் செல்கிறது. இப்பொழுது தக்ஷிணயனம் 6-மாசகாலமும் அனேகமாகக் கழிந்துவிட்டது. ஜனவரிமீ 14உ உத்தராயண புண்ய காலம் அதாவது சூரியன் தென்புறம் சென்றதிலிருந்து திரும்பி வடபுறம் நோக்கித் திரும்புகிறான். இப்படியாரம்பிக்கும் சூரியனுடைய உத்தர யாத்திரை காலத்தில் ஜீவன்களுக்கு சூரியரஸ்மியால் சுபிக்ஷம் நேரிடுவதால் இதற்கு 'உத்தராயண புண்யகாலம்' என்று பேர்வந்தது. இப்பொழுது காலபரிச் சேதத்தைக்கொண்டு கிரகசாரங்களின் நோக்கை யறிந்தோம். இந்த உண்மைபற்றி பூமண்டலத்தில் நடந்த சம்பவங்களின் போக்கு எப்படியென்று விசாரித்துணர்வோம். பூமண்டலத்தில் நடக்கும் சம்பவங்களில் 'பாரதப் போர்' மிகமுக்கியமானது.

THE POSITION OF THE BELLEGERENTS IN 1915 & 1916.

1915-ம் வருஷாரம்பத்தில் இந்த பாரதப் போரில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் நிலையென்ன? இப்பொழுது அவர்களிருக்கும் நிலையென்ன?

1914-ம்வருஷ ஆகஸ்டுமீ இந்தச் சண்டையாரம்பித்ததும் ஜெர்மானியர் பெல்ஜியத்தில் துராகிருதமாய்ப் பிரவேசித்து நாடுநகரங்களையும் கோட்டைகளையும் பிடித்து துவம்ஸம் செய்துகொண்டு பிரான்ஸில் புகுந்து பாரிஸ் நகருக்கருகாமையில் செல்லும் வரையில் எதையும் எதிர் நிற்கவிடாது பின்வாங்கச் செய்து கொண்டு போனார்கள். பிறகு மார்ன் நதி தீரத்தில் அவர்கள் படையெடுப்பு முறியடிக்கப்பெற்று ஏன் (Aisne) நதி தீரம் வரையில் பின்வாங்கி யோடச்செய்யப் பெற்றார்கள். 1915-ம் வருஷாரம்பத்தில் இந்த பாரதப் போர்முனை வடகடல்தொட்டு ஸ்விட்ஸர்லாந்து எல்லை வரையில் ஏன் நதிதீர மார்க்கமாய்ச்சாய்ந்து சென்றிருக்கக்கண்டோம். சென்ற தைமாதத்து விவேகசிந்தாமணியில் (January-1915) 315-ம் பக்கத்திலுள்ள படத்தைப் பார்த்து விவரம் தெரிந்து கொள்ளவும். விவேகசிந்தாமணியைப் புதிதாய் வாசிப்பவர்களும் "விவேகசிந்தாமணி யுத்தகாண்டம்" (Vivekachintamani War Number) கையிருப்பிலில்லாதவர்களும் இலகுவிலறிய அந்தப் படத்தை மட்டும் இங்கே பிரசுரிக்கிறோம். அதிலே பட்டையாகக் கறுப்புக்கோடு இழுத்து "சண்டைமுகம்" என்று எழுதிக் காட்டியிருப்பதைப் பாருங்கள். தைக்குத்தை ஒருவருஷமாகிறது. ஆனால் சண்டைமுகம் அதிகமாக மாற்றப்பட்டதாகவில்லை. இடை இடையே நேர்ந்த சண்டைகளில் ஒரு தரத்தார் எதிரியைத்தாக்கித் துரத்திச் சிறிதுதூரம் அந்தக் கோட்டுக்கு மேலும் கீழுமாகப் போர்முகம் மாறச்செய்ததுண்டு. ஒரு தரம் ஜெர்மானியர் நியூபோர்ட் வழியாக காலே (Calais) க்குச் சென்று அங்கிருந்து டோவர் பட்டணத்தைத் தகர்த்து விடலாமென்று ஆசை வைத்து அதைப்பிடிக்க பஹீரதப்பிரயத்தனம் செய்து பார்த்தார்கள். ஆனால் அது பலிக்கவில்லை. பின்னொருதரம் பிரிடிஷ் சைனியங்கள் எதிரிகளை மடக்கியடித்து அவர்களுடைய அரண்வலிகுன்றச் செயம்பெற்று அவர்களுடைய வசத்திலிருந்து நியூவ் சாபெல் (Neuve Chapelle) என்னும் கிராமத்தையும் அதைச் சுற்றியுள்ள அகழ்களையும் தம் வசப்படுத்திக்

கொண்டார்கள். இந்த வெற்றியைத் தொட்டுத் தொடர்ந்துகொண்டு எதிரிகளை நெருக்கி யடிக்க, அவர்களிடம் வெடிகுண்டு சாமான்கள் போதுமான படிக்கில்லாமையால், பாவம், நல்ல சமயத்தைக் கை நழுவவிட்டிருக்கவேண்டியதாக விருந்தது. இப்படியாக ஒரு கை வலுத்தும், ஒரு கை சளைத்தும் அங்கங்கே நேர்ந்த சிறு சண்டைகளில் ஜயாபஜயமுண்டான

போதிலும் 260 மைல் தூரமுள்ள சண்டை முனையில் இந்த வெற்றியும் தோல்வியும் போர் முனையை மாற்றத்திறனற்றொழிந்தன. பிரிடிஷார் எதிரிகளுடைய படை வலியை இப்பொழுது உள்ளபடி ஆய்ந்துணர்ந்து வெடிகுண்டு சாமான்கள் தயார் செய்வதில் மிகமுனைந்திருக்கிறார்கள். இவர்களைவிட பிரான்ஸ் தேசத்தார் இந்த விஷயத்தில் விழித்த கண்ணோடு வேலைசெய்து வந்தார்கள் என்று தெரியவருகிறது. இருதரத்தாரும் மறியல் யுத்தம் செய்து எதிரியைத் தேய்பிறை வழக்குரைபற்றித் தேய்ந்து அழிந்து போகச்செய்வதே வெற்றி பெறுவதற்கான யுக்தியென்று நமபி அந்த வழியில் பிரவேசித்தார்கள். பிரிடிஷ்படைகள் ஜெர்மனி-ஆஸ்திரியா தேசத்தார் கடலில் தலைகாட்டாதவண்ணம் பார்த்துக்கொண்டு; வெளியில் உலாவிவந்த எதிரிகள் கப்பல்கள் சிலவற்றை எதிர்த்துத்தூரத்தி நாசம் செய்து விட்டார்கள். ஜெர்மானியர் பிரிடிஷ் தீவுகளைச் சுற்றிமறியல் போட்டிருக்கிறதாகச் சொல்லி அங்கேவந்த கப்பல்கள் இன்னார் இனியார் உடையது என்று பாராமல்தானே கடலில் மூழ்கித் தாக்கும் ஸப்-மாரின் படகுகளால் 'டார்பிடோ' (Torpedo) என்னும் வெடி யந்திரம் கொண்டு தீர்த்துத் தகர்த்து நாசம் செய்யத்தொடங்கினார்கள்.

THE BLOCKADE AND ITS CONSEQUENCES.

இந்த மறியல்யுத்த மும்முரத்தில் சண்டையிற் சேராத தேசத்தார் கப்பல்களும் போர்க் கப்பலில்லாத சுத்த வியாபாரக்கப்பல்கள் அனேகமும் தாக்கித்தகர்த்து மூழ்கடிக்கப் பெற்றன.

இவைகளில் அமெரிக்கா யூனைடெட் ஸ்டேட்ஸ் என்னும் ஐக்கிய மாகாணங்களைச்சேர்ந்த தான லூஸிடானியா (Lusitania) என்னும் கப்பல் அத்தேசத்தார் சண்டையிற் சம்பந்தப் படாதவர்களாயிருந்தும் ஜெர்மானிய நீர்ப் படைகளால் தாக்கித்தகர்த்து மூழ்கடிக்கப் பெற்றதோடு அதிலிருந்த ஆண் பெண் குழந்தைகளாதியான பிரயாணிகள் ஆயிரம் பேரும் அதோகதியாக நீரில் வீழ்த்தப்பட்டார்கள். இதனால் இருதேசத்தாருக்கும் மனஸ்தாபம் நேர்ந்து அது சண்டையில் முடியாமல் தானே ஒருவிதமாக அடங்கியும் அடங்காமல் புகைந்துகொண்டிருக்கிறது. பெல்ஜியம் கடற்கரையோரத்தில் ஒரு சிறுபாகம் தவிர மற்றவைமுற்றும் எதிரிவசமாகவே யிருக்கிறது. பிரான்ஸின் வடபாகத்தில் ஏன் நதிக்கு வடக்கேயுள்ள மாகாணங்களும் எதிரிகள் வசமாகவே யிருக்கின்றன. சண்டை துவங்கிப் பதினேழு மாசமாகியும் தோற்பு கெலிப்புத் தெரியாமல் தானே இருதரத்தாரும் ஒருவரையொருவர் தீர்த்துவிடுகிறதென்று வைரம் சாதித்துச் சண்டை செய்துவருகிறார்கள். பிரிடிஷாருக்கு சண்டைச் செலவு தினம் ஒன்றுக்கு 50-லக்ஷம் பவுன் ஆகிறது ஜெர்மனியின் பாடு இன்னும் அதிக கஷ்டமானதாயிருக்கிறது. அத்தேசத்தார் சண்டைச் செலவு இன்னம் அதிகமானதே. கடன் வாங்குவதில் சூது வழிபற்றிப் பணம் சேகரித்திருக்கிறார்கள். இந்தச் சூது வெளியானால் ஜனங்கள் நம்பிக்கை யிழந்து போவார்கள் தேசத்தில் எல்லாரும் சண்டை செய்ய நிர்ப்பந்தப்பட்டவர்களாதலால், அவர்களில் பெரும்பாலாரும் சண்டை முனையிற் சென்று விழுந்துமடிந்து போய்விட்டார்கள். இப்பொழுது மீசைமுளைக்காத வாலிபர்களும் பையன்களும் தானிருக்கிறார்கள். ஆஸ்திரியாபாடும் இப்படியேதான் அந்தரத்திலிருக்கிறது. இப்படி உயிர் நஷ்டம் பொருள் நஷ்டம் ஏராளமாய் நேர்ந்துவிட்டபடியால், இனிமேல் மனிதர்கள் அகப்படுவதும், பணம் அகப்படுவதும் கஷ்டம்தான். இஃதோடு மறியல் யுத்தம் காரணமாக ஜனங்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரமும் போதுப்போதாதாயிருக்கிறது. சென்ற 17-மாதங்களாக நடந்த யுத்தத்தின் பலன் இதுதான்.

THE EASTERN THEATRE OF WAR.

கீழண்டைப் போர்க்களம்.

கீழ்த்திசையில் ருஷியா ஜெர்மனியின்மேல் படையெடுத்துச் சென்றது போய் ஜெர்மானியரும் ஆஸ்திரியா சைனியங்களும் ருஷியரை போலண்டுக்கு வெளியே போகத்துரத்தி ருஷியாவில் சிறு பாகத்தைப் பிடித்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறார்கள். ருஷிய சைனியம் பின்வாங்கியும் முறியடிக்கப்பட்டதாகவில்லை. அத்தேசத்தில் குளிர் மிகுதியாதலால் எல்லாரும் குளிர் காலத்தில் சண்டைக்கோலம சிறிது அடங்கி வசந்தகாலம் பிறந்ததும் மறுபடியும் மும்மரமாகச் சண்டை போடுவதற்கு வேண்டிய முயற்சிசெய்து வருகிறார்கள்.

TURKEY AND THE BALKANS.

துருக்கி—பால்கன்ஸ் சண்டை.

ஜெர்மனி மறியல் யுத்தத்தால் கடல் வெளியில் தலை காட்டவொட்டாமல் செய்யப்பட்டதைப் பொறுக்காமல், ஒரு பக்கத்தில் துருக்கியை வசப்படுத்திக்கொண்டு அவர்களைக் கிளப்பிவிட்டதன்றி பால்கன் தீபகர்ப்பத்தில் பல்கேரியா தேசத்தாரைக் கிளப்பிவிட்டு அவர்களுக்கு உடன் உதவியாகவிருந்து ஸெர்வியா (Servia) தேசத்தை முற்றும் பிடித்துக்கொண்டுவிட்டார்கள். பெல்ஜியம தேசத்து கவர்ன்மெண்டு நாடுவிட்டோடி ப்ரான்ஸிலுள்ள ஹாவ்ரி (Havre) பட்டணத்தில் தங்கள் துரைத்தன ஸ்தானத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டதுபோல், ஸெர்வியா தேசத்தரசன் நாடுவிட்டோடி கிரேக் சமஸ்தானத்திலுள்ள ஸலோ

னிகா (Salonika) பட்டணத்தில் துரைத்தனஸ்தர்னம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். ஸலோனிகாவிலிருந்து பல்கேரியர்களை எதிர்த்துச் சென்ற கூட்டாளிகளின் சைனியங்களும் மறுபடியும் ஸலோனிகாவுக்கு திரும்பி விட்டன. பெல்ஜியத்தைப்போல் ஸெர்வியா தேசமும் எதிரிகள் கைவசப்பட்டுவிட்டது.

துருக்கி தேசத்தாரை யடக்கவென்று டார்டினெல்ஸ் (Dardenels) குடாவை கைவசம் செய்துகொள்ள அனுப்பிய சைனியத்தை, தற்காலம் யுத்தமல்ல என்று வேறு இடத்திற்கு மாற்றிவிட்டார்கள்.

இந்த இரண்டு இடங்களில் எதிரிகளுக்கு நேர்ந்த அனுகூல ஆதரவினால் மத்தியதரைக்கடலில் அவர்கள் அட்டகாசத்தால் அச்சம் அதிகரிக்கலாயிருக்கிறது. 1916-ம் வருஷம் பிறக்கவே அங்கே பிரயாணிகள் சகிதம் இந்தியாவிற்குவந்த பேர்ஸியா என்னும் (P. & O. company) 'மெயில்' கப்பலை ஆஸ்திரிய ஸப்-மாரின் படசொன்று உடைத்துத் தகர்த்துவிட்டது. அதிலிருந்த பிரயாணிகள் ஆண், பெண், குழந்தைகள் உள்பட எல்லாரும் தண்ணீரில் விழுந்து சிதறிப் போய்விட்டார்கள். வெகு சிலர் தப்பிக்கொண்டார்கள். பலர் மாண்டார்கள். இதனால் நேர்ந்த நஷ்டம் பெரிது. சில இங்கிலீஷர்களும் ஒரு அமெரிக்க உத்தியோகஸ்தரும்கூட மாண்டுவிட்டார்கள்.

சுருங்கச்சொல்லில் 1915-ம் வருஷம் முற்றும் நடந்த பார'தப்போரினால் இருதரத்தாருக்கும் விளைந்த பலன்:—உயிர் நஷ்டம், பொருள் நஷ்டம், மனக்கிலேசம்—இவைதான். இவற்றிலிருந்து புதிய வழிகண்டு உழைக்கத் தலைப்பட்டது ஒரு விசேஷம்தான். இந்த யுத்தத்தின் போக்கும் பலனும் பலன் இந்த வருஷம் குளிர்காலம் நீங்கி வசந்தகாலம் வந்தால் அப்பொழுதுதான் தெரியவரும் போலிருக்கிறது.

THE WORK OF THE SPIRIT:
"WORK FOR WORK'S SAKE."

ஓடுகிறவன் ஓட்டத்தில் பிரியம் வைத்து ஓடுகிறான். பாடுகிறவன் பாட்டில் பிரியம் வைத்துப்பாடுகிறான். உழைக்கிறவன் உழைப்பில் பிரியம் வைத்து உழைக்கிறான். இவர்களெல்லாரும் அவரவர்கள் தொட்ட காரியத்தில் மனம்பதியப் பெற்றுத் தொடுபிடியாய் உழைத்துவருவதால் எப்படியும் கிருதார்த்தர்களாவது நிச்சயம்.

ஓட்டத்தில் பிரியமின்றி ஓடுகிறவனும்,பாட்டில் பிரியமின்றிப் பாடுகிறவனும், உழைப்பில் பிரியமின்றி உழைக்கிறவனும் திரிகரண சுத்தியான முயற்சியின்மையால் கடைத்தேறமாட்டார்கள் என்பது நிச்சயம். இவர்கள் சிரமம் விருதாவில்கழிவதன்றி இவர்கள் சிரமப்பட்டதால் அடையவேண்டிய பலனை ஒருக்காலும் அடையமாட்டார்கள்.

RIGHTEOUSNESS WILL TRIUMPH IN THE END
தர்மமேஜயம்.

அஃதேபோல் சண்டை போடுவதிலும் திரிகரண சுத்தியிருக்கவேண்டும். அதாவது உடல் பொருள் ஆவியையும் ஒன்றாக அர்ப்பணம் செய்து சண்டைசெய்யவேண்டும். யாருக்கு அர்ப்பணம் செய்கிறது? ஈசுவரனுக்கு அர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். அப்படிக்கின்றி வைஷம்யத்தினால் ஒருவரை யொருவர் பகைத்து வர்மம் சாதித்து அசுரபாவம் மிஞ்சிச் சண்டை செய்வதால் நாசம் உறுவது நிச்சயமன்றி வேறுபலன் கிடையாது. இது வாஸ்தவமான ஒரு மூலக்கொள்கை.இந்தமூலக்கொள்கையை யார் சமஷ்டிபாவத்தில் மனமொப்பி அங்கிகரித்து அதற்கேற்ற சாதகசாதனங்களோடு கையாள்கிறார்களோ அவர்கள் தான் கடைசியில் வெற்றி பெறுவார்கள். "தர்மமேஜயம்" என்பது உண்மை. தர்மவழி பற்றிச்சென்றால் அது எப்படியும் ஜயகரமாகவேமுடியும். அதர்மம் என்னதான் ஜயிப்பதாகக் காட்டினாலும் அது கடைசியில் அழிந்து போவது நிச்சயம். ஜெர்மானியர் தர்மவழியை விட்டுவிலகி, அவர்களது முரட்டுபலத்தைக் கொண்டு எல்லாரையும் கலக்கிவிடலாமென்று பார்க்கிறார்கள். முரட்டு

பலத்தைக்கண்டு கலங்குகிறவர்கள் தான் கலங்குவார்கள். உண்மையில் தர்மசிந்தனையுள்ளவர்கள் ஒருக்காலும் கலங்கமாட்டார்கள். கூட்டாளிகள் தர்மவழிப்பட்டு நிற்பினும் திரிகரண சுத்தியோடுழைக்க வேண்டும். அதாவது மனம், மொழி, மெய் மூன்றும் ஒருவழிப்பட்டு ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டுத் திரியாது நிற்க வேண்டும். இந்த திரிகரணசுத்தி யொன்று மட்டும் இருந்தால், அவர்கள் புஜபலபராக்கிரமமும் மனோதைரியமும் பன்மடங்கு பெருகிப் பிரபலிக்கும்.

A PARALLEL AND ITS MORAL.

"தேவி-பண்டாசுர" யுத்தத்தில், பண்டாசுரன் எத்தனையோ வரம் பெற்றிருந்தான். ஆகையால் தேவிக்குச் சரிசமமாக எல்லாவிதத்திலும் சண்டைசெய்தான். தேவி அவனை முற்றும் ஜயிக்கமாட்டாது தனதுபடை வலியெல்லாம் ஜயம் தருவதாயில்லை யென்பதை யுணர்ந்து, தன்பதியை நினைத்து மனதில் தியானம் செய்து அவரன்பு நிறைந்த உளத்தினுண்டான தர்மமர்மவுணர்ச்சியினால் காமேசுவராஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க அது பண்டாசுரனை முடித்துவிட்டது. முரட்டுபலத்துக்கு முரட்டுபலம் ஈடாகமாட்டாது. தொந்தயுத்தத்துக்கு ஒருநாளும் முடிவில்லை. ஆதலால் தான் "வர்மமப்பா செல்வதில்லை, வாயாலொன்றுமாவதில்லை" யென்று செப்பினாள் ஸ்ரீ தேவி. இது அப்பராசக்தி தன்னுடைய சொந்த அனுபவத்திலிருந்துகண்டு சொன்ன உண்மையாதலால் ஒருக்காலும் பொய்க்காது. இந்தப் பார'த யுத்தத்துக்கு "War of attrition" என்று பேர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அப்படி யென்றால் உண்டு இல்லையென்று பார்த்துவிடுகிற நாசயுத்தம் எனப் பொருள்படும்.

THE SPIRITUAL POWER OF MAN.

மனிதன் ஆத்மசிந்தனையோடு கூடினஜீவன். அதாவது அறிவுள்ளவன். வர்மம் பாராட்டுவதால் அறிவு விஷம்பற்றின ஜீவன்போல் ஒளி மறைந்து மங்கிவிடும். அறிவின் ஸ்வயம்ப்ரகாச ஒளி மங்குவதில்லையானாலும் அதை அவன் உணராதபடி மனக்குழப்பம்வந்து மறைத்துவிடும். ஆதலால் "சங்கல்பம் வீண்போகாது" என்கிற விதிப்படி, மனிதன் உள்ளத்தில் உள்ளபடி என்ன நினைக்கிறானோ அது எப்படியும் பலிக்கிறது. இது அவனிடத்திலுள்ள ஆத்மசக்தியின் மஹிமை. அதை யுணர்ந்து நல்வழியிலுபயோகித்தாலும் சரி, அறியாமல் கண்டபடி உபயோகித்தாலும் சரி, அந்த நினைப்பின் சக்தி மனிதனை விட்டு விலகுவதில்லை. அதைக்கொண்டு அவன் செய்யும் நன்மையும் தீமையும் அவனையே சுற்று மன்றி பிறரை யழிக்குமென்பது வெறும் பிரமையன்றி வேறல்ல. இது வியஷ்டிபாவத்திலுண்மையாவதுபோல் சமஷ்டி பாவத்திலும் உண்மையே.

மனிதன் பிரத்தியேகத்தில் வியஷ்டி பாவனன்; அதேமனிதன் தேசப்பொதுவில் அத்தேச சமஷ்டிபாவனன். மேற்கண்ட மனிதன் தானே உலகசிருஷ்டியில் ஜீவனாகவும் ஈசுவரனாகவும் விளங்குகிறான். ஈசுவரனுக்குள்ள சக்தியெல்லாம் ஜீவனுக்குமுண்டு. ஆனால் ஜீவன் சாணளப்பான் பூச்சிபோல் தன் தேஹபாவனை முதிர்ந்து சாண்வயிற்றுக்காக "பார்க்காய்க்குப் பங்கைவிற்றவன் கதையாக" தனது ஆத்மலாபத்தை விற்றுக் கர்மவசத்தனாய் உண்டுடுத்துறங்கிப் பிறப்பதும் இறப்பதுமாக உழன்றால் அது அவனுடைய சொந்தக்குற்றமேயன்றி ஈசுவரன் குற்றமல்ல. தன்விதிக்குக் கர்த்தா தானேயன்றி ஈசுவரனல்ல. ஜீவன் 'தேஹம்நான்' என்கிற பாவத்தைவிட்டு 'எல்லாம் நான்' என்கிற ஸர்வசாக்ஷி பாவத்தைக் கைப்பற்றினானால் அவன் ஜீவேசுவர பேதந்தாண்டி ஈசத்துவம் என்கிற வல்லமை பெற்று உலகையும் ஆட்டிவைக்கும் திறமை வாய்ந்தவனாகிறான்.

THE LESSON OF 1915.
பழையவருஷத்தின் படிப்பினை.

1915-ம் வருஷம் பேதபாவத்திலும் வர்ம ஆவேசத்திலும் பலனற்றுக் கழிந்தது. 1916-ம் வருஷம் புதிதாகவந்து புகுந்தது. இந்த வருஷப் பலன் எப்படியிருக்குமோ இதன் கடைசியில் தான் தெரியும். "பழையன கழிதலும், புதியன புகுதலும் வழுவல" என்றார் மேலோர்; ஏன் என்றால் அது காலத்தினுடைய இயல்பு அல்லது சுபாவம் என்றார். ஆதலால் சென்றுபோன வருஷத்தைநினைத்து வருந்தாமல், வந்து புகுந்தவருஷத்தில் முன் செய்த தப்புத்தவறுகளால் வந்த வில்லங்கங்களை நீக்கி, நல்வழிபற்றி நின்றுழைப்பதே விவேகிகள் செயற்பாலதாம்.

THE NEW YEAR'S INHERITANCE.
புதுவருஷப் பிதிரார்ச்சிதம்.

ஆதலால் இந்த விவேகசிந்தாமணியை வாசிக்கும் பாலரும், பெற்றோரும், மற்றோரும், பாலபோதம் செய்வோரும், லண்டன் டைம்ஸ் பத்திரிகையின் வித்யாபாக அனுபந்தத்தில் (Times' Educational Supplement) சொல்லியிருக்கிற உண்மைகளைப் பெற்றோர்க்கறிவுணர்த்தவென்று எடுத்துக் கூறியிருக்கிறபடி பிள்ளைகளும் வாசித்து, பாலப்பருவம் முதிர்பருவத்திலும் மனோசிக்ஷைக்கு ஏற்றகாலம் என்பதையுணர்ந்து 'குழந்தை-மனத்துக்குள்ள ஸ்வபாவமான புத்தி தீக்ஷண்யத்தை'க்கொண்டு எதையும் பற்றற்ற நிலையிலிருந்து செய்வதே கிருதகிருத்திய சம்பத்தளிக்குமென்றுணர்ந்து "கல்வியைக் கல், கற்றப்படி நில்" என்றபடி உள்ளமோர்ந்துணர்ந்ததை அப்பியாசத்தில் அனுஷ்டித்துச் செய்யவேண்டியதைச் செய்முறையறிந்து செய்தவர்களாகும் பாக்கியத்தைப்பெற மனமொழி, மெய்களும் பொருந்த திரிகரணசுத்தியோடு உழைத்துவரவேண்டும் என்பதே 1915-ம் வருஷம் இந்தப்புது வருஷத்தில் நமக்கு வைத்துப்போன பிதிரார்ச்சித ஆஸ்தி.

THE VICEROY ON EDUCATIONAL EFFICIENCY.

His Excellency Lord Hardinge, the Viceroy, in opening the Punjab Veterinary College at Lahore on December 10th, made a speech in which he referred to the efficiency of education imparted in the Vernacular in the following indubitable language :—

" I have been particularly interested to learn that the main course of studies is conducted in the Vernacular, while English is the language of the post-graduate course. There is more than one school of thought as to whether the medium of instruction in our higher educational institutions should be English or the Vernacular but I think few will be found to question the wisdom of the policy adopted here, for many of those, who are most fitted by their home surroundings for a useful Veterinary career have neither the time nor the inclination to become versed in Western Culture and it is hardly open to question that it must be easier for them to imbibe a knowledge of Veterinary science when imparted in their own tongue than if it was complicated by the mysteries of a foreign language. On the other hand post-graduate studies necessitate the study of a wider range of Literature and there are obvious reasons for their being conducted in English."

வித்யாப்பியாசத்தில் கடைத்தேறு முறையைப்பற்றி இராஜப்பிரதிநிதியவர்கள் அபிப்பிராயம்.

நமது இராஜப்பிரதிநிதியாகிய மேன்மைதங்கிய லார்ட் ஹார்டிஞ்சவர்கள் நாளது டிஸெம்பர்மீ 10௳ லாஹோரிலுள்ள 'பஞ்சாப் வெடரினரி காலேஜ்' புதியகட்டடம் திறக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் வித்தியாப்பியாசம் செய்வதில் கடைத்தேறுமுறையைப்பற்றி அவருடைய அபிப்பிராயத்தை சந்தேகத்துக்கிடமின்றி வெளியிட்டுப் பேசினார். அங்கே கால்நடைவைத்தியம் சொல்லிக்கொடுப்பதில் யூனிவர்ஸிடியில் வித்பா பட்டம் பெற்றபின் படிக்கிறவர்களுக்கன்றி மற்றவர்களுக்கெல்லாம் அவர்கள் சுதேச பாஷையில்தானே பாடம் போதிக்கப்பட்டுவருகிறதைக் குறித்து அந்த மாதிரி ஏற்

பாடு நடந்துவருவதில் அவருக்கு விசேஷ பிரியமென்று சொன்னார். மேல்வகுப்புப் பள்ளிக்கூடங்களில் வித்தியாபோதனைசெய்வது இங்கிலீஷிலிருக்கவேண்டியதா ஸ்வபாஷையிலிருக்கவேண்டியதா என்பதைப்பற்றி அபிப்பிராயபேதமிருக்கிறதென்று அவருக்குத்தெரியும். ஆனால் அந்த கால்நடை வைத்தியசாலையில் பாடங்களெல்லாம் ஸ்வபாஷையில் போதிக்கப்பட்டுவருவது உத்தமமான முறையென்பதைப்பற்றிச் சந்தேகமில்லையென்றும் அதை ஆக்ஷேபிக்க யாரும் துணியார்களென்றும் சொன்னார். ஏனெனில் குடும்ப சந்தர்ப்ப விசேஷங்களினால் கால்நடை வைத்தியம் கற்றுத் தேறிப்பிழைக்க யோக்கியமானவர்கள் எல்லாருக்கும் அந்நியபாஷை கற்று அதன் மர்மங்களையுணர்ந்து அந்த அந்நியபாஷை மூலமாய் வைத்தியம் கற்றுத் தேறுவதற்கான முயற்சி செய்வதற்கு வேண்டிய அவகாசமாவது இஷ்டமாவது இல்லையென்பது திண்ணம்; ஆதலால் அவர்கள்தம் ஸ்வபாஷையில் போதிக்கப்படும் கால்நடைவைத்தியம் கற்றுத்தேறுவது இலகுவும் சுலபமுமாயிருக்கும். யூனிவர்ஸிடி வித்தியாபட்டம் பெற்றபின் மேல் வாசிக்கிறவர்களோ விசேஷ ஆராய்ச்சிசெய்து அனேக கிரந்தங்கள் வாசிக்க வேண்டியதவசியமாயிருக்கிறபடியால் அவர்களுக்கு இங்கிலீஷ் மூலமாய் போதனைசெய்ய வேண்டியது நியாயமாயும் தகுந்ததாயுமிருக்கிறது என்று சொன்னார். இந்தச் சென்னையிலோ, மூன்றாவது ஸ்டாண்டர்ட் முதல் (பிரதம வித்தையாரம்ப முதல்) பெண்களுக்கு எல்லாப்பாடங்களும் இங்கிலீஷில் போதிக்கப்பட்டு வருகிறது. துச்சாதனத்தினால் ஸத்சாதனை சித்திக்குமா? அப்படியென்றால், கோணல்வழி பற்றிச்சென்றால் நல்லகதி கிடைக்குமா? கிடைக்காது என்று எல்லாருக்கும் தெரியும். தெரிந்தும் குழந்தைகள் படித்துக் கடைத்தேறி புத்திவிசாலமடையும் முறையைவிட்டு, கிளிப்பிள்ளைகளைப்போல் இங்கிலீஷில் வாத்தியார் சொன்னதைச்சொல்ல பொட்டைப்பாடம் செய்து கடைசியில் அதையும் மறந்துவிடுவதற்கு ஹேதுவான முறை சிலாக்கியமென்றெண்ணி அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகிறது. "குருடரும் குருடரும் குருட்டாட்டமாடிக் குழிவிழுந்தற்றே" யென்ற பெரியோர் வாக்கு இந்தக் கண்மூடி இராஜதானியில் நன்றாகப் பலித்துவருகிறது.

VEHICLE OF TEACHING.

SIR RABINDRA NATH TAGORE'S ADDRESS.

Calcutta, Dec. 11.—Last evening (Dec. 10th) Sir Rabindra Nath Tagore addressed a crowded meeting at the Rammohun Library Hall, the subject of the discourse being the "Vehicle of Teaching." He began by a reference to the system of education they have been used to, and remarked that they had something still wanting. *They felt they were not in their own element as their own tongue was not the medium of education.* In order to uplift the country, education must be spread more liberally; and in order to render it popular, it must be rendered cheaper and easy of attainment. The speaker could not conceive why the doors to higher education should be shut against those who were not so fortunate or opulent as to acquire proficiency in the English language. People should learn English as the language of the State and for hundreds of other reasons, but at the sacred altar of learning the vernacular-knowing man was no criminal or a Sudra. He knew as a teacher that there were students who were naturally wanting in language. They experienced the greatest difficulties in the higher classes and it was no wonder why cramming occupied the place of real learning. He suggested that the Calcutta University in its teaching branch should have a vernacular section in which education should be given in the Bengali. Let it be only a humble beginning and in the course of time it will force itself upon the University and claim its due position as a vehicle of teaching. There was no doubt a difficulty of books in the vernacular, but once the University recognised the vernaculars as even an optional medium of education, books would be forthcoming. There was a time, Sir Rabindra remarked, when English educated Bengalis neglected their own mother-tongue, but times had changed; they felt pride in their vernacular and he trusted his proposition would not be inopportune. With these remarks he placed the question before the country for the serious consideration of educational leaders. A discussion followed and with suitable remarks from the President, Dr. Brajendranath Seal, the meeting terminated.—(*By wire.*)—*New India.*

வித்தியாபோத சாதனமுறை.

வித்தை யென்பது அறிவை விசாலிக்கச் செய்யும் முறைக்குச் சொல்கிறது. அந்த முறைக்கு அதிஷ்டான தேவதையாயுள்ள ஒன்றை வித்யேசுவரி, வித்யாதேவி யென்றும் ஸ்ரீவித்தையென்றும், ஸரஸ்வதி யென்றும் பலபேர் பலவிதமாகச் சொல்கிறார்கள். "கல்வி கரையில் கற்பவர் நாள்சில": ஆதலால் கரையில்லாத தொன்றைக் கற்று முடிப்போம் என்பது கூடாத காரியமாயிருக்கிறது. ஆனது பற்றி விஷயங்களை ஆராய்ந்து அவற்றின் உள்ளுறை உண்மைகளைத் தத்துவவாயிலாகத் தெரிந்துகொண்டு தத்துவங்களைக்கொண்டு ஜகத்தையும் தன்னையும் அறிந்துகொண்டு கடைசியில் அவற்றையுந் தாண்டியுள்ள கடவுளை வழிபடுதல் தானே கல்வியின் பயன்.

இந்தப்பயனைப்பெறச் செய்யு முயற்சியெல்லாம் வித்தியாப்பியாசமே. இந்த் வித்தியாப்பியாசம் வித்தையை வசப்படுத்திக்கொண்டவர் முன்னிலையில் அவர்கள் ஓத சிரவண மனனத்தோடிருந்துணர்ந்து ஓதி யறிவதும், அறிந்ததை அநுபவத்திற்கண்டு ஸ்வாநுபவத்தால் அபரோக்ஷப்படுத்திக்கொள்வதுமே உண்மை வித்தியார்த்திகள் கடமையாம்.

இந்தவிதம் வித்தைபயில்வதுதான் கல்வியின் பயனையளிக்கும்; மற்றவெல்லாம் அரைகுறைப்படிப்பாய் முடிந்து ஆபத்துவிளைக்கும். மேற்றிசையாரும் இந்தப் பாரத'யுத்தம் தொடங்கியபின் இதன் உண்மையை உணரத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். இதற்கு முன்னால் மேற்றிசை வித்வான்களில் விவேகிகளாயுள்ளோர்மட்டும் இந்தஉண்மையை யுணர்ந்திருந்தாராயினும் அவருடைய போதனை மற்றவர் செவிக்கேறாமலிருந்தது. இப்பொழுது அரைகுறைப்படிப்பு ஆபத்து விளைக்கு மென்பதை யுண்மையில் அநுபவ மூலமாகவுணர்ந்து "நிறைகுடம் நீர்தளும்பலில்" ஆதலால் பூரண வித்தை சித்திப்பதற்கான முயற்சிசெய்ய முனைந்திருக்கிறார்கள். இந்த முயற்சி லண்டன் டைம்ஸ் பத்திரிகையின் வித்தியா சம்பந்தமான அநுபந்தத்தில் பிரசுரமாயிருக்கும் (Revolution in Secondary Education) மத்தியதரப்படிப்பில் முற்றும் மாறுதல் வேண்டுமென்று எழுதியிருக்கும் விஷயத்தாலும் "பெற்றோர்க்குப் போதனை" யென்னும் விஷயத்தாலும் இன்னும் இவை போன்ற பல குறிகளாலும் வெளியாகிவருகிறது.

நாட்டுப்புறத்துக் கேற்றபடிப்பு ஸ்வபாஷையில் போதிக்கப்படவேண்டுமென்று நாம் சென்ற இருபதுவருஷங்களாக வற்புறுத்தியும் அதற்கிசைய வுழைத்தும் வருகிறது இப்பொழுது எல்லாராலும் அங்கீகரிக்கப்பெற்று வருகிறது. சென்ற சஞ்சிகையில் கனம் பொருந்திய ஸர் ஹாரல்டு ஸ்டுவேர்ட் அவர்கள் இது விஷயமாய்க்கூறியதை யெடுத்து விவரித்துக் கூறினோம். மேன்மைதங்கிய நமது அரசர் பிரதிநிதி லார்ட் ஹார்டிஞ்ச் அவர்கள் லாஹோரில் பேசினபோது இதற்கு அநுகூலமாய் வெளியிட்ட அபிப்பிராயத்தையும் இச்சஞ்சிகையின் மற்றோரிடத்தில் எடுத்துக் கூறியுள்ளோம். அதேதினத்தில் (டிசெம்பர்மீ 10௳) ஸர் ரவீந்திரநாத் தாகோர் அவர்கள் கல்கத்தாவில் ஸ்ரீ ராம்மோஹன்ராய் புஸ்தகசாலை ஹாலில் வித்தியாபோத சாதனமுறையைப் பற்றி ஓர்பிரசங்கம் செய்தார். அதில் போதிக்கச்சாதனமாயுள்ளபாஷை ஸ்வபாஷையாகவிருக்கவேண்டியதின் அவசியத்தைப்பற்றி அவர் வற்புறுத்திக்கூறினார். அந்நிய பாஷையிற் தேர்ச்சிபெறுவது அநேகருக்குக் கஷ்டசாத்தியமாயிருக்கிறதென்பது எல்லாரும் அநுபவத்திற்கண்ட வுண்மை. இப்படிப்பட்டவர்கள் கல்வியின்பயனை முற்றுமிழக்கவேண்டுமென்பது நியாயமாயில்லை. கல்வியின்பயன் கடவுளை யடைந்து அவரை வழிபடுதல் என்று பொதுவாய்ச் சொல்லியிருப்பினும் உண்மையில் அது தன்னையும் ஜகத்தையும் அறியும் அறிவினாலேயே அறியத்தக்கதாயிருக்கிறது. தன்னையறியத் தத்துவம்விளங்கும். ஜகத்தை

யறியப் பிரகிருதிதர்மம்விளங்கும். கர்மத்துக்கு (செய்கைக்கு) தர்மமும் (ஸநாதனமான ஆத்ம ஞானத்தோடுகூடிய பிரகிருதிதர்மமும்) தர்மத்துக்கு (பிரகிருதி ஞானத்துக்கு) ஆத்ம ஞானமும் (அறிவின் ஸ்வரூபஞானமும்) இன்றியமையாத சாதனங்களாம்.

இந்தசாதனங்கள் அமையப்பெற வித்யா குரு (போதகாசிரியர்) அக்ஷராப்பியாசம் முதல் தத்துவஞானம் வரையில் போதிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார். இந்தப்போதனே முக்கியமாய் மனப்பழக்கத்தால்தானே மனதிலேற வேண்டும். மனப்பழக்கத்துக்கு "சங்கல்ப சாதகம்" என்கிற எண்ணங்களை யுணர்ந்துபயோகிக்கும்வழி தெரியவேண்டும். "எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்." ஆதலால் எண்ணினதோர் எண்ணத்தை உபயோகித்துக் காரியத்தில் பயன்படச்செய்ய கர்மேந்திரியங்களில் தலைமைபெற்றதான வாக்கின் உதவிவேண்டும். வாக்கினின்று பிறந்து இலக்கிய இலக்கண விசேஷத்தோடு கூடியது பாஷையென்னப்படும். இந்த பாஷை ஸ்வபாஷையென்றும் அந்நிய பாஷையென்றும் இருவகைத்தாகும். ஸ்வபாஷை யென்பது தானுகப் பூர்வ ஜன்மவாசனையின் உதவியால் இந்த ஜன்மத்தில் பிறந்ததுமுதல் ஸ்வபாவமாகப் பழகிவருவது. இது மனோதர்மத்தை யெட்டினதாகவேயிருக்கும். அந்நியபாஷை யென்பது ஸ்வபாவமான மனோதர்ம விலாசத்துக்கு அந்நியமாயுள்ளது. ஆதலால் பள்ளிக்கூடங்களில் இங்கிலீஷ் ராஜபாஷையானதாலும் இன்னும் எத்தனையோகாரணங்கள் நிமித்தமும் எல்லாராலும் கற்கப்படுவது உசிதமேயாயினும், மனப்பழக்கம்பெறுவதற்கான போதனையெல்லாம் அப்பாஷையொன்றில் தானே போதிப்பது இயற்கைவிரோதமாகவும் பெரும்பான்மையான ஜனங்களுக்குக் கல்வியின்பயனை மறுப்பதாகவும் இருக்கிறது. ஆகையால் இதுகூடாது; யூனிவர்ஸிடி யென்கிற ஸர்வகலாசாலைக்கு வேண்டிய பாடங்களைக்கூட ஸ்வபாஷையில் போதிக்கவேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறபடியால் கல்கத்தா யூனிவர்ஸிடி சங்கத்தார் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்றும், "தாயைவிற்றடிமை கொள்ளும் பேதைகளாய்" நம்மவர்கள் ஸ்வபாஷையை மறந்து அந்நியபாஷை கற்பது வித்யாதர்மத்துக்கு விரோதமாயிருப்பதால் அது கூடாதென்றும் வற்புறுத்தி இதுவிஷயத்தையெல்லாரும் கவனிக்கவேண்டி அவர் தம் அபிப்பிராயத்தை வெளியிடுவதாக ஸ்ரீ ரவீந்திரநாத் தாகோர் அவர்கள் தெரிவித்தார். அவருடைய பிரசங்கத்தின் சாராம்ஸத்தை தந்திமூலமாய் வந்தபடி அச்சிட்டிருக்கிறோம். அப்பொழுது அக்கிராசனம் வகித்திருந்த டாக்டர் வ்ரயேந்திர நாத் ஸீல் அவர்கள் அவர் அபிப்பிராயத்தை ஆதரித்துப் பேசினர்.

சென்னையில் நடந்த கிறிஸ்தியன் காலேஜ் வருஷோற்சவ தினத்தன்று (டிசெம்பர்மீ 29௳) அக்கிராசனுதிபதியாக விருந்த சென்னை டிப்டி அக்கௌன்டென்ட் ஜெனரல் ம-௱-௱-ஸ்ரீ ஆர். ஸ்ரீனிவாஸய்யர் அவர்கள் ஸ்வபாஷையில் வித்தைபோதிக்காது அந்நியபாஷையில் போதித்துவருவதால் விளையும் கேடுகளைப்பற்றி சவிஸ்தாரமாய்ப்பேசி ஸ்வபாஷைப் பயிற்சியில்லாவிட்டால் நாம் மேன்மேலும் க்ஷீணித்துப்போவது நிச்சயமென்றும் ஆதலால் ஆங்கிலபாஷையை பாஷா பாடமாகப் பயின்று வருகையில் எல்லாப் போதனையும் ஸ்வபாஷையில் தானே போதிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்திப்பேசினர்.

BOOKS AND HOW TO READ THEM.

புஸ்தகவாசிப்பு.

புஸ்தகத்தெரிவு.

புஸ்தக வாசிப்பில் கவனிக்கவேண்டிய முக்கியமான முதல்விஷயம் புஸ்தகத்தெரிவு என்கலாம். "தீனி அறிந்து தின்றால் பிணியில்லை" என்றோர் பழமொழி உண்டு. அதன்படி ஒருவன் தான் இன்னது அருந்தத் தகும், இன்னது தகாது என்று அறிந்து, தகாததைத் தள்ளித் தக்கதைப் புசித்துவந்தால் அவன் தேகம் நோய்க்கு இடமாகாதாம். அதுபோல அறிவீனம் என்னும் பிணி நீங்கி அறிவு என்னும் சுகம் வர்த்திக்க* புஸ்தகம் தெரிந்து வாசிப்பது அத்தியந்த முக்கியம். உலகத்தில் புஸ்தகங்கள் காணவும் கிடையாமல் அருமையாயிருந்த காலங்கள் உண்டு. பூர்விகத்தில் எழுத்துக் கருவிகள் சொற்பம். எழுத அறிந்தவர்கள் அதிலும் சொற்பமாயிருந்தார்கள். ஆகையால் சில புஸ்தகங்களின் பிரதி, நகரத்துக்கொன்றும், நாட்டுக்கொன்றும், ராச்சியத்துக்கொன்றுமாய் மாத்திரம் இருந்தது. சிலவேளைகளில் ஒருபுஸ்தகம் ஒரு ராச்சியமெங்கும் தேடியும் கிடையாமல், அயல் ராச்சியங்களில் விசாரித்தடையும்படியாக அரசர்கள் ஒருவருக்கொருவர் கோலாகலமாய் ஸ்தானாபதிகளை அனுப்புவார்கள். அங்கிலேய தேசத்தில் அக்காலத்தில் ஒரு பட்டணத்தார் யாவரும் சேர்ந்து ஒரு புஸ்தகம்வாங்கி, அதை குறிக்கப்பட்ட ஸ்தலத்தில் சங்கிலியால் மேசையில் மாட்டி வைத்திருப்பார்கள். அதை இஷ்டமுள்ளவர்கள் போய் வாசிப்பார்கள். இப்போது கால்ரூபாய்க்குக்கிடைக்கும் ஒருபுஸ்தகம் அப்போது ஆயிரத்துச்சில்வானம்† ரூபாய் கொடுத்தாலும் கிடையாது. அறுநூறு வருஷத்துக்குமுன் பேர்பெற்ற அங்கிலேயே சமஸ்த வித்யாசாலையாகிய ஆக்ஸ்போட் (*Oxford*) கல்லூரியின் புஸ்தகசாலையில் ஐந்தாறு சிறு நூல்களை மாத்திரம் ஒரு சின்ன பெட்டிக்குள் வைத்துப் பூட்டிப் பெட்டிக்குச் சங்கிலிமாட்டியிருந்தது. அஞ்ஞூற்றறுபது ஆண்டுகளுக்குமுன் பிரான்ஸ் தேசத்து அரசனின் வசம் நான்கு இலக்கிய சுவடிகளும் சில செப புஸ்தகங்களும் மாத்திரம் காணப்பட்டன. தேவர்களின் சொரூபங்களை கையில் புஸ்தகம் ஏந்தின பாவனையாய்ச் சித்திரிப்பது அவர்கள் ஐசுவரிய சம்பன்னர் என்பதற்குக் குறிப்பாயிருந்தது. செய்யுட்களின் பிரதிகள் கடனை விலைபெற்ற ஈடுகள்பேரிலும், விலையாக முக்கியவான்கள் முன்னிலையில் எழுதப்பட்ட உறுதியான தஸ்தாவேஜுகளின் பேரிலும் கொடுக்கப்பட்டன. கல்வி வாஞ்சையுற்றவர்கள் கடல் மலை என்று பாராமல் அநேகவருஷமாய், தேசாந்திரம்போய் வருந்தி அறிவைச் சம்பாதித்தார்கள். இந்து தேசத்தில் உண்டாயிருந்த புஸ்தக வறுமைக்கும் மதிப்புக்கும் அநேக திர்ஷ்டாந்தங்கள் சொல்லலாம். சுவடிகளைக்குவித்துச் சரஸ்வதி பூஜைசெய்வது நாளதுவரை சகஜமே. ஒரு சுவடி எழுதி முடிந்தவுடன் அதைப் பல்லக்கில் ஏற்றிக் கீத வாத்திய முழக்கத்துடன் வெகு ஆடம்பரமாய்ப் பட்டணப்பிரவேசம் செய்விப்பார்கள்.

சுவடிகளின் முதல் ஏட்டில் "இந்தச் சுவடியை ஒருவரும் திருடக்கூடாது. திருடினால் கங்காதீரத்தில் காராம்பசுவைக் கழுத்தறுத்த தோஷத்தில் போவாராகவும்" என்ற அல்லது அதற்குச் சமானவாக்கியம் வரைந்திருக்கும். இந்துக்களுக்குள் முந்தியகாலங்களில் நூல்களை இரவல் கொடுக்கிறதேயில்லை. பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு முதலாய் மரணப்படுகையில் அந்நியருக்குக் காட்டுவதில்லை என்ற ஆணையின்பேரில் அவைகளை ஒப்புவிப்பார்கள்.

அச்சடித் தொழிலாகிய அதிசய வித்தை வெகுகாலத்துக்குமுன் சீனாதேசத்தில் ஒருவாறு அறியப்பட்டிருந்தாலும், ஜர்மானிய

---

* வர்த்தித்தல் = வளர்தல்.

† 'ஆயிரத்துச் சில்லரை' என்றும்வழங்குவார்கள்.

தேசத்தில் கிறிஸ்தாப்தம் 1444-ம் வருஷத்தில் அபிவிர்த்தி செய்யப்பட்டது. அதுமுதல் உலகம் புஸ்தகப்பிரளயமாயிற்று. அங்கிலேய, பிரான்ஸிய, ஜர்மானிய பாஷைகளில் பிரசித்தமாயிருக்கும் நூல்களுக்குக் கணக்கில்லை. சில வருஷங்களுக்குமுன் இயற்றிய ஓர் கணக்கின்படி தமிழ்ப்பாஷையில் சுமார் நாலாயிரம் புஸ்தகங்கள் அச்சிட்டு தற்காலம்வரை பிரசுரமாயிருக்கின்றன. அவைகள் எல்லாம் வாசிப்புக்கு அனுகூலப்பட்டவை என்று சொல்ல ஏதுவில்லை.

"கல்வி கரையில், கற்பவர் நாள்சில ;
மெல்ல நினைக்கிற் பிணிபல; தெள்ளிதின்
ஆராய்ந்தமைவுடைய கற்பவே, நீர் ஒழியப்
பால் உண் குருகிற்றெரிந்து"

என்ற மூதுரைப்படி, கல்வி வரையறைப்படாததினாலும், அதனை முற்றக் கற்பதற்கு ஆயுள் நீடித்திராமையாலும், கற்பவர் சரீரமோ பிணிக்கெல்லாம் பிறப்பிடம் ஆகையாலும், "கண்டது கற்க பண்டிதன் ஆவான்" என்ற சாமானிய வாசகத்தை நம்பி, கடைமாணுக்கருக்கு உபமானமாகிய ஆடானது கண்ணுக்குத் தென்பட்டதையெல்லாம் ஓர் வாய் கடித்தாற்போல், கண்டதெல்லாமாகிய வாசிப்புக்கு உதவாத தந்தனப்பாட்டும், ரஞ்சனக் கூத்தும், காமத்தை, கர்வத்தை, கபடத்தை, குரோதத்தை ஜெனிப்பிக்கத்தக்கவீண் கதை காவியங்களும் அடங்கிய அற்பநூல்களை வாசித்துப் பொழுதுபோக்காமல், தலைமாணுக்கருக்கு இணையாகி நீரைப் பிரித்து பாலைப் பருகும் அன்னப்பட்சியைப் போலச் சாஸ்திரங்களினது விசேஷ சாமானிய நியாயமே அமைந்த நல்லபுஸ்தகங்களைத் தெரிந்தடைந்து வாசிக்கவேண்டும்.

வாசிப்புக்கு உபயோகமான புஸ்தககங்கள் யாவருக்கும் ஒரேவகையாய் இருக்கக்கூடியதல்ல. ஒருவியாபாரிக்கு வேண்டிய புஸ்தகங்கள் யாவும் ஒரு வைத்தியனுக்கு உதவா. ஒரு வைத்தியனுக்கு அகத்தியமான யாவும் ஒரு வைதீகனுக்கு வேண்டியிரா. ஆகையால் யாவருக்கும்பொதுவில் அவசியமான நூல்களோடு, அவரவர் தொழில் துறைக்கு ஏற்ற நூல்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது. இவ்விஷயத்தில் ஸர்ஜான் லூபக்கு (*Sir Jhon Lubbock*) என்பவர் செய்ததை நாம் பின்பற்றத்தக்கது. அவர் தமக்கு அவசியமான கல்வித்துறைகளில் சிரேஷ்டமான நூறுபுஸ்தகங்களை மாத்திரம் தெரிந்து சேர்த்துவைத்தும் அவைகளை வாசித்தும் வந்தார். கார்லைல் (*Carlyle*) என்னும் வித்வான்சொல்லுகிறார்:—"நமது காலத்திலுள்ள யதார்த்தமான சர்வகலாசாலை யாதெனில், புஸ்தகங்களின் ஓர் கூட்டமே. இந்த புஸ்தக சேர்மானம் எச்சரிக்கையுடன் செய்யப்படவேண்டியது. மேலும் வேளைக்குவேளை அதில் களைபிடுங்கவேண்டும்: அதாவது பிரயோசனம் குறைந்த நூல்களை நீக்கிவிடவேண்டும்" என்பதே.

எத்தேசத்திலும் வழங்கிவரும் புஸ்தகங்களின் குணதோஷங்களைப் பொதுப்படக் கவனிக்குமிடத்து, இக்கன்ம பூமியில் நல்லோர் குறைவும் தீயோர் மிகுதியுமாய் இருக்கிறதுபோல், நல்ல புஸ்தகங்கள் சிலவும் பொல்லாத புஸ்தகங்களே பலவுமாய்க்காணப்படுகின்றன.

புஸ்தகங்களை உத்தமம், மத்திமம், அதமம் என்று மூன்று வகையாய் வகுக்கலாம். அவற்றில் சுத்த அப்பிரயோசனமும், அருவருப்பும், தொட்டோர் கேட்டோர் பார்த்தோர் மனங்களில் நித்திய கெடுதியை பிறப்பிக்கத்தக்கதுமான அதம நூல்கள் உலகத்துக்குக் கேடாய் உற்பத்தியாயிருக்கின்றன என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஒரு பெரியவர் குறித்தபடி, இவ்வுலகத்தில் தீமைக்கிடமாகிய விஷ சர்ப்பங்களும் காய்கனிகளும், பொதுமாதரும் கண்ணுக்கு அதிக பகட்டாய்த் தோன்றுவதுபோல், அதமபுஸ்தகங்களும் உத்தம நூல்களைப் பார்க்கிலும் சாதாரணமாய் அதிக சொற்சிறப்புற்றவைகளாய், நாவுக்கு நயத்தையும் செவிக்கு இன்பத்தையும் கொடுக்கிறவைகளாயிருக்கின்றன.

அவைகளில் அமைந்திருக்கும் பொருட்களோ ஆத்துமாக்களை சிற்றின்பம் அவபக்தி என்னும் மீளாக்கயத்தில் ஆழ்த்தி நித்தியநாசத்தை வருவிக்கத்தக்கவைகள். எத்தனையோ மனுக்கள் இவற்றால் நரகத்துக்கு இரையாய்ப் போனார்கள்! இவைகளை இயற்ற தங்கள் ஜீவநாள் முழுவதையும் போக்கின வித்துவான்களும், இவற்றை அச்சடித்து கடைகளில்வைத்தும் ஊர்தோறும் திரிந்தும் விற்பனை செய்கிறவர்களும் உலகத்துக்கு உபகாரிகளாவார்களா? அவர்கள் கள், கஞ்சா, அபின் என்பவற்றின் வியாபாரிகளுக்கு ஒப்பானவர்கள் என்கலாமே. அப்படியிருக்க இளைஞர் இவைகளின் பேரில் ஆசை கொள்ளத்தக்கதாக இவைகளைப் பாடிப் புகழ்ந்து காண்பிக்கும் பெற்றோரும் மற்றோருமோ எத்தன்மையானவர்கள் என்று சொல்லலாம்? இத்தேசத்தவருக்குள் நடமாடி வரும் இவ்வகை தீய நூல்கள் அநேகத்தின் பேர் விவரங்களை விளம்பக்கூடும். ஆகிலும் "தீயார் குணங்கள் உரைப்பதுவும் தீதே" என்றபடி அவற்றின் நாமங்களை இச்சந்தர்ப்பத்தில் கூறுவதும் கேட்பதும் முதலாய் ஒருவேளை பெரும் கேட்டுக்கு ஏதுவாகும் என்ற பயத்தால் அவைகளைப்பற்றி அதிகம் விவகரிக்காமல் இம்மட்டில் நிறுத்த வேண்டியதாயிருக்கிறது.

மத்திம புஸ்தகங்கள் விஷத்துளிகள் கலந்த நிறை பாற்குடம்போலும், மணலோடு விரவின அரிசிபோலும், நல்விஷயங்களும் தீயவிஷயங்களும் அமைந்தவைகளாயிருக்கின்றன. இவற்றால் என்னபயன்? பத்து சுகதேகிகளிடையில் ஒரு சுகவீனன் சேர்ந்திருந்தால் அவர்கள் சுகம் இவனுக்கு கிடைக்காது: இவன் தொத்துநோயோ அப்பத்துப்பேரையும் தாவி வாதிக்கும். அதுபோல இவ்வகை புஸ்தகங்களாலும் கொடியமோசம் விளையத்தக்கதால் அவற்றை முற்றும் விலக்கிவைப்பது அவசியம். ஒருவர் சொல்லுகிறபடி "இவ்வகையான நூல்களிலுள்ள நன்மை அதி வேகமும் மிக ஆழமுமான ஒரு ஆற்றின் அடியில் அமைந்திருக்கும் சில முத்துகள்போல் இருக்கிறது. இந்த முத்துக்களுக்காக முக்குளிப்பதில் உயிர்போவது நிச்சயம்."

மூன்றும் வகையனவாகிய உத்தம புஸ்தகங்கள் தொகையில் குறைவாயிருப்பினும், அவற்றில் நமது ஜீவகாலம் முழுவதும் கற்றுணரத்தக்க போதனைகள் உண்டு. விலங்குகளில் சிம்ஹமும், பட்சிகளில் ஆளியும், தருக்களில் சந்தனமும் ராஜத்துவம் உடைத்தாயிருப்பது போல, புஸ்தகங்களிலும் அந்தந்த சாஸ்திரத் துறைகளில் பொருள் நயம், சொல் நயம் முதலிய காரணமாய் அரசாயிருக்கப்பட்ட உத்தம நூல்களுண்டு. அவ்வகைப் புஸ்தகங்களைத் தெரிந்து வாசிக்கவேண்டும். மனிதர் வாசித்தறிய வேண்டிய சகல விஷயங்களிலும் ஆத்ம விஷயமே அத்தியந்த முக்கியமானது. அப்படிப்பட்ட உத்தம புஸ்தகங்களைத் தெரிந்தெடுத்து வாசிக்கவேண்டியது. தற்காலம் பாலர் முதல் விருத்தர் ஈறாக எல்லாரும் வாசிக்கத்தக்கதாய் பள்ளியிலு முபயோகிக்கத் தக்கதாம் உள்ள புஸ்தகங்களில் விவேகசிந்தாமணிப் பிரசுரங்கள் சிறந்து விளங்குகின்றன. அவற்றிலும் கமலாம்பாள் சரித்திரம் மிக சிலாக்கியமானது. அதை யெல்லாரும்வாங்கி வாசித்தல் உத்தமம்.

புஸ்தகங்கள் இவ்வளவு திரளாயிருக்க, அவைகளில்நல்லதின்னது தீயதின்னது என்று பகுத்தறிவதெப்படி என்று சிலர் கேட்கலாம். அறிவது அதிக பிரயாசமல்ல. எப்படியென்றால், ஒரு புஸ்தகத்தின் லட்சணத்தை, அதைச் செய்தவருடைய தன்மை, நோக்கம் முதலியவைகளை கவனிப்பதினாலும், அவர் செய்திருக்கும் மற்ற நூல்களின் பொது லட்சணத்தைக் கொண்டும், அப்புஸ்தகத்தின் பிரிவுகள் பொருள் அட்டவணைகளை நோக்குவதினாலும், இவைகளினால் விளங்காவிடில் அப்புஸ்தகங்களில் ஒரு பாகத்தை திட்பநுட்பமாய்த் வாசிப்பதினாலும் அறியலாம். ஒரு சுருக்கவழி என்னவென்றால் அப்புஸ்தகங்களைப் பற்றி, நம்மை

விட அறிவாளிகளும் யோக்கியருமானவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிவதே. நல்ல மரங்களும் நச்சுமரங்களும் மிக்கவாயினும்,உலகத்தில் பிரத்தியட்சமாய்த் தெரிந்திருக்கிறது போல, சற்குணரான வித்வான்களுக்கு நூல்களுடைய குணதோஷங்கள் களங்கமறத் தெரியுமாதலால் அவர்களைக் கேட்டு உலகப்பிரசித்தமான நல்ல புஸ்தகங்களைக் ஐயமின்றி வாசிக்கலாம். நமது தேசத்தில் வழங்கும் பல நூல்கள், ஒரு வித்வான் கூறினபடி, இரண்டும் இரண்டும் ஐந்து என்று பலதாஷ்டாந்த திர்ஷ்டாந்த பூர்வமாய் ரூபித்தாற்போல நியாய விரோதமான பொருள் அடங்கிய அகட விகட கற்பனைக் கவிகளா யிருக்கின்றன. அநேகம் சித்திரக் கவிகளும், வீண்பொழுது போக்குக்கேற்ற விரோதமான கதாப்பிரசங்கங்களும், நாமதேய வர்ணங்களும் அந்தாதிகளுமாய் சொல் விரிந்து பொருளோ மிகவும் சுருங்கியிருக்கிறது. இப்பேர்ப்பட்டவைகளை வாசிப்பதினால் மனசு சாத்வீக சற்குணம் அடையும் என்று கனவிலும் எண்ண ஏதுவில்லை. மேலும் வாசிப்புக்கு உபயோகமான புஸ்தகங்களை தெரிந்து சேர்ப்பதில் மேற்சொல்லியபடி ஸர் ஜான் லூபக்கு என்னும் வித்வான் அனுசரித்தமுறைமை நாம் உபயோகிக்கத் தக்கது. அவர் தமக்கு அவசியமான கல்வித் துறைகளில் பிரசித்தமாயுருந்த சிரேஷ்டமான நூறு நூல்களை ஆராய்ந்து தெரிந்தடைந்து அவைகளை வாசித்து வந்தார். அவர் செய்தது நல்ல யுக்தி.

புஸ்தகங்களை இத்தனை திட்பநுட்பமாய்த் தெரிந்து வாசிக்கத் தேவையென்ன? என்று விசாரிக்க ஏதுவுண்டு. அது மிகவும் அவசியந்தான். எப்படியென்றால் நாம் வாசிக்கும் புஸ்தகங்களின் தன்மைக்குத் தக்கதாகவே நாம் அடையும் அறிவும் நமது சம்பாஷணைப்போக்கும், எழுத்துப் போக்கும், நமது மனோமுயற்சியும், நமது குணங்குறிகளும் நடபடிகளும், அவற்றால் லபிக்கும் இம்மை மறுமை அனுபவங்களும் ஒருவாறு இருக்கும். மனிதர் பிறக்கும்போது அவர்கள் மனம் அக்ஷரம் தீட்டாத வெற்றுக் கடுதாசிபோல அறிவின்மை பொருந்தியதா யிருக்கிறது. ஒரு கடுதாசியில் வரையப்படும் எழுத்துக்குத் தக்கதாக அது ஒரு காசு பெறாததாயும் போகலாம், ஒரு கோடி ரூபாய் பிடிக்கிறதாயுமிருக்கலாம். அதுபோல, நாம் வாசித்துப் பழகும் புஸ்தகங்களின் தன்மைக்குத் தக்கதாக நமது மனதின் பெறுமதியும் இருக்கும். ஆகையால் மனம் என்னும் நமது கடுதாசியில் நல்ல நூல்களைத் தெரிந்து அவ்வைகளிலுள்ள நல்ல விஷயங்களைப் பதிக்கவேண்டும். விசேஷமாய் பாலியத்தில் வாசிக்கும் புஸ்தகங்களைக் குறித்து கவனமாயிருப்பது அவசியம். ஏனென்றால், அவைகளால் உண்டாகும் அபிப்பிராயங்கள் "இளமையிற் கல்வி சிலையில் எழுத்து" என்றபடி மனதில்பலமாய்ப்பதிந்து ஜீவகால முழுவதும் மனதோடுகூட வளர்ந்து ஸ்திரப்படும். மரப்பட்டைகளிலும் இலைகளிலும் வசிக்கும் அநேக பூச்சிகளின் நிறம் அப்பட்டைகள் இலைகளின் நிறமாகவே யிருக்கும். சுகந்த வாசனை கமழும் பூங்காவனத்தில் உலாவுகிறவர்களுடைய வஸ்திரமும் சுகந்தம்வீசும். பற்பல வியாபார ஸ்தலங்களிலும், 'கோர்ட்டு' கச்சேரிகளிலும், ராஜ சமுகத்திலும் சஞ்சரிக்கிறவர்களுடைய பேச்சு எழுத்துப் போக்குகளில் காணப்படும் பேதங்களுக்கு காரணம் அவரவர் செய்யும் சம்சர்க்க விகற்பமல்லவா? ஆகையால்,

> "கல்லாரே ஆயினும், கற்றோரைச் சேர்ந்தொழுகின்
> நல்லறிவு நாளும் தலைப்படுவர்,—தொல்சிறப்பின்
> ஒண்ணிறப் பாதிரிப்பூச் சேர்தலாற் புத்தோடு
> தண்ணீர்க்குத் தான் பயந்தாங்கு."

என்றதுபோல நாம் வாசிக்கும் புஸ்தகங்களின் சொல்லே நமது சொல்லாகும். அவற்றின் வாசக நடையே நாம் எழுதும் பேசும் வாசக நடையாகும். தகாத தன்மையுடைய ஒரே புஸ்தக வாசிப்பால் நமது குணங்குறிகள் இம்மையிலும் நித்திய கெடுதியடையக்கூடும். ஆகையால் சொல்லில் பொருளில் சிறந்த புஸ்தகங்களையே தெரிந்து வாசித்தல் எவ்வளவோ அவசியம்!

ON WAGES.

வேதனம் அல்லது கூலி.

ஒரு வேலைக்காரன் தனது வேலைக்காகப் பெறும் பாகத்திற்கு வேதனம் அல்லது கூலியென்று பெயர். இத்தகைமையான வேதனமென்பது சில ஸமயங்களில் தினந்தோறும் பட்வாடா செய்யப்படுகிறது. வெகுவாய் ஐரோப்பிய கைத்தொழிற்சாலைகளில் வாரத்திற் கொருதடவையாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. உயர்ந்த தொகையுள்ள வேதனம் மாதாந்திரமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. சிறுபான்மை வருஷாந்திரமாகவீந்து கொடுக்கப்படுவதும் உண்டு. இப்படியாக எத்தன்மைத்தாயினும் முற்செய்த வேலையின் கூலியாகக் கொடுக்கப்படுவதற்கெல்லாம் பொதுவாக வேதனம் என்னும் பெயரைத் தருவோம்.

உலகத்தின்கண் உத்பத்தியாகும் ஸமஸ்தவிதமான தனமும் முதல் முதல் நாணயரூபமாக வில்லையாதலாலும் மற்றும் வேலையாட்களுக்குக் கொடுப்பதோ நாணயரூபமாகற்றுனிருப்பதாலும் வேதனவிஷயமான தத்துவமானது பதார்த்தங்களின் அகவிலை, புறவிலை முதலிய விலை மயக்கங்களாலும், நாணயங்களின் ஏற்ற வித்தியாசங்களாலும் பலவிதமாக பாதிக்கப்பட்டுச் செல்வநூலில் தேர்ந்த மகா பண்டிதர்களையும் மயக்கத்திற்கு உள்ளாக்கி வைத்திருக்கிறது. இவ்விதமயக்கம் நமக்கு நேராமலிருக்கவேண்டுமாயின் நாம் நாணயரூபமான வேதனத்திற்கும், ஸாக்ஷாத் வேதனத்திற்கும் உள்ள வித்தியாஸத்தை முதலில் அறியவேண்டியது. ஒரு வேலைக்காரன் வேலை செய்வதென்னத்திற்கெனில் தனக்கு உண்டு உடுத்தனுபவிக்கவேண்டிய பதார்த்தங்கள் கிடைப்பதற்குத்தான். ஆகவே அவனுடைய உண்மையான வேதனம் இவைகளே. இவைகள் அவனுக்குப் போதுமானமட்டும் கிடைத்தாற்போதும். அவன் வேலைசெய்ய இணங்குவான். பணரூபமாக அவனுக்குக் கிடைப்பது குறைந்தாலும் சரி, அதிகரித்தாலும் சரி, இவ்வித்தியாசம் அவனுக்குத் தோன்றுது. ஆனால் பணரூபமான வேதனம் அதிகமாயினும், அவனுக்கு வேண்டிய ஸாமக்கிரியைகள் விலைகுறைந்து, போதுமானமட்டும் அவ்வுயர்ந்த வேதனத்திற்கும் கிட்டாவிடில் தன் சம்பளத்தைக் குறைச்சலாகவே அவன் பாவிப்பான். செலவுபோக மீதிநிற்பது எதுவோ அதுதான் ஒரு மனிதன் செல்வத்தைக் குறிக்கப் போதுமான நிலையறிகருவி (Plutometer). ஆகவே ஸாமான்யமாய்க் கூலியாட்கள் சுகமடையவேண்டுமாயின், ஒவ்வொருவனும் பெறும் நாணயரூபமான வேதனம் அதிகரிப்பதுடன், பதார்த்தங்களின்விலை ஸஹாயமாக வேண்டும். பதார்த்தங்களின் விலைகளில் அவைகளைச்செய்வித்த வேலைக்காரர் பெறும் கூலிகள் அடங்கியிருப்பதால் இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த வேதனத்துடன் மலுவானவிலை யேற்பட வேண்டுமானல் மூலதனத்தானும், எஜமானனும் பெறும் பாகங்கள் தக்கபடி குறைவடையவேண்டியது. ஆகையால் ஒரு ஜனஸங்கத்தில் உள்ள எல்லோருக்கும் பொதுவாக அதிக வேதனம் கிடைக்கவேண்டுமானல் வியாபாரஸ்தலத்திற்குக் கொண்டு வரப்படும் வௌக்கியத்திற்கு இன்றியமையாத ஒவ்வொரு பதார்த்தமும் சுலபமான விலைக்கு அகப்படவேண்டும். இதுவே இராச்சியம் முழுமையும் ஸுகமாயிருக்கப் பேணும்வழி. அப்படியன்றி பிரத்தியேகமான வியாபார விஷயத்திலும் தனைத்தத்திவிஷயத்திலும் வியாகிருதர்களான வேலைக்காரர்கள் பலவிதக்கட்டுப்பாடுகளால் தங்கள் வேதனத்தையுயர்த்தி அதனுல் பதார்த்தங்களின் விலையை அதிகரிப்பித்தால் எல்லா ஜனங்களுடைய கைப்பணத்தினின்றும் அதிகமாக நாணயரூபமான வேதனத்தைக் கவர்ந்து, வேதனத்தைக் குறைப்பிக்க இடமாகும். இப்படியாக உண்மையான வேதனம் மனிதனுக்கு இன்றியமையாத ஆகாரத்திற்குறிபவை யாயி

னும், நாகரிகம் மிகுந்த நாடுகளில் மனிதனுக்கு வேண்டியவை பலவாகையாலும் அவை வெவ்வேறு தேசங்களினின்றும் வேவ்வேறுகைகள் மாறியும் வரவேண்டுமாகையாலும் ஜனங்களுக்குள் ஸுலபமாக கைமாறல் நடக்க ஸ்வபாவமாக உத்பத்தியாகபபட்ட உயர்ந்த லோகங்களாலாகிய நாணயமென்னும் ஸாதனக்கருவி வழங்கிவருகிறது. எல்லாவிதமான பதார்த்தவிலை மயக்கங்கட்கு உட்படுத்தி இவ்வித நாணயரூபமான வேதனத்தையே நாம் வேதனமாக பாவிக்கவேண்டியது.

இவ்வாறு மேலே விரித்துக்காட்டிய வேதனவிஷயத்தில் ஒரு வேலைக்காரனுக்கும் மற்றொரு வேலைக்காரனுக்கும் ஏன் வித்தியாசம் நேரிடுகிறது என்று நாமறிய முயலவேண்டியது. இப்படியாக வுண்டாகும் வித்தியாஸத்திற்கு வெகுவாய் அவரவர் ஸாமர்த்தியம் முதலியவைகளே காரணம். பலமுறை வேலையாட்களின் சரீரத்தினுடையவும் மனத்தினுடையவும் வலியே போதுமான காரணமாயிருக்கிறது. மற்றும் சில விடங்களில் இயற்கையான வித்தியாசம் இல்லாமலிருக்கினும் சிலர் உயர்ந்த இடங்களில் பிறந்து விசேஷமான கல்விகளைக்கற்று மற்றவர்களிலும் அதிகம் வேதனம் பெறக்கூடியவராகிறார்கள். நாம் எல்லாமனிதர்களும் பொதுவாக ஸமானமானவர்களென்று சொல்வது தகாதது; ஏனெனில் பிறப்பிலேயே ஒரு குழந்தைக்கும் மற்றொரு குழந்தைக்கும் உள்ள உயர்விழிவு நமக்கு நன்றாக அனுபவத்தில் பட்டிருக்கிறதும் தவிர மேற்கூறியபடி ஜன்மவசத்தால் நேரிடும் அப்பியாஸ அனப்பியாஸத்தாலும் வெகுவிதமாக வித்தியாஸம் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் மனிதவாழ்க்கையுள்ள வரையில் இவ்வித்தியாஸத்தாலாகிய வேதன வேற்றுமையிருந்தே தீரும்.

மேற்கூறிய வேதனவித்தியாஸம் எப்படி உலகில் ஸாதிக்கப்படுகிறது என்பதை செல்வநூலாசிரியரில் முதல்வரான ஆதாம் ஸ்மித் (Adam Smith) என்பவர் விச்சிதமாக விளக்கிக்காட்டியிருக்கிறார். செல்வநூலில் மிக்கபடி வழங்கும் விதி: அவாவும் துகையும் எப்போதும் சரிஸமமான நிலையையே பேணி நிற்கும்—என்பதுதான். ஒரு வஸ்து போதாமல் இருந்தால் அதற்கு அவா (Demand) அதிகரித்து அதின் துகை (Supply) சரியாகும் வரையில் அதிகமாக அப்பதார்த்தத்தை வியாபாரஸ்தலத்திற்குக் கொண்டுவரச்செய்யும். இப்படியேதான் வேதனவிஷயத்திலும். ஆயினும் மனிதன் சிற்சில காரியங்களில் கௌரதையும் சிலவற்றில் அகௌரதையும் இருப்பதாக எண்ணி முற்கூறியவற்றில் பிரவேசித்தும் பிற்கூறியவற்றை வெறுத்தும் வருவதால் மேற்கூறிய அவாவையும் துகையையும் பற்றிய நியமும் நடவடிக்கையில் அதிக மாறுபாடடைகிறது. இப்படி மாறுபாடடையும் வழிகள்:

1. உத்யோகத்தின் மாதிரியை ஒத்து இருக்கக் கூடும். எப்படி எனில் ஒருவேலையானது ஸுகரமாயும், கண்ணியத்துடன் பார்க்கப்பட்டதாயும் இருப்பின் அதில் தாழ்ந்த வேதனம் கிடைத்தபோதிலும் பலபெயர்கள் நுழைவார்கள். உதாரணமாக நம்தேசத்தில் பி. ஏ. முதலிய பரீக்ஷைகளில் தேறிவிட்டு வாலிபர்கள் பலர் உத்தியோகத்திற்குப்போய் ஸ்வல்ப சம்பளம் பெறுவது அவர்கள் மேற்படி உத்தியோகத்தில் காணும் அந்தஸ்தும் கௌரதையுமே. கள், மாமிசம் முதலியவைகளை விற்பதில் பலர்கள் வெகு சீக்கிரம் நிரம்ப திரவியத்தைச் சம்பாதித்துக்கொள்கிறாராயினும் அவர்களது கிருத்யம் ஜுகுப்ஸையை உண்டாக்கக்கூடியதாகையால் துகையவா நியமம் கௌரதைபாராட்டுபவரை இவ்வியாபாரங்களில் போக்கிவைக்கிறதில்லை.

2. தொழிலைக் கற்பதில் உள்ள கடுமை முதலியன.

ஜனங்கள் வெகுவாய் எளியவராயிருத்தலாலும், பல தொழில்கள் கற்பதற்கு வெகுகாலத்தையும் பொருளுதவியையும் வேண்டுகின்றனவாகையாலும், அநேகர் சிறுமைப்பருவம் கழி

யாமுன்னமே தங்கள் வயிற்றை வளர்க்க ஏதா வது ஒரு வழியைத்தேடிக்கொள்ள நேரிடு கிறது. ஆகையால் தங்கள் புத்தியுக்திக்குத் தக்க தொழிலைச்சேருவதற்கு அவகாசமில்லா தவர்களாக ஆயுள்நாள் வரையில் அற்பக்கூலி க்கு உழைத்து மரிக்கிறார்கள்.

3. தொழில் நீடித்திருத்தல், ஒருவாறு அற்ப வேதனத்திற்கு ஒரு சாக்காயிருக்கிறது. சில வேலைகள் சில மாதங்கள் மாத்திரம் நடந் தேறிவரலாம். பிறகு பல காரணங்களால் வேலை நின்றுபோய் அதில் உழைத்துவந்தவர்க ளுக்கு ஒரு போக்குமில்லாமல் விட்டுவிடலாம். இவ்விதவேலையில் பிரவேசிப்போர் அதிகமாக வருமானம்வந்தால் ஒழியபரந்தரமான வேலை யில் குறைந்த சம்பளம் கிடைத்தபோதிலும் விட்டுவிடமாட்டார்கள்.

4. மேலும் பலதுறைகளில் வேலைகளில் நியமிக்கப்பட்டவர் வெகு நம்பிக்கைஸ்தராக விருக்கவேண்டியிருப்பதால் அனேகர் தகுந்த ஸாமர்த்தியம் முதலியனவுடையாரேனும் நற் குணக்குறைவால் உயர்ந்த வேதனம் கொடுக் கக்கூடிய வேலையைப் பெறுகிறதில்லை.

5. கடைசியாக, வேலையில் பிரவேசித்த ஒவ்வொருவனும் பிரபலனாவது முடியாதகாரி யம். பிராபல்யம் ஸர்வஜனஸாமானியமல்ல. பத்துப்பெயர் சேர்குலைந்தால் ஒருவன்தான் சீர் பெறுகிறான். ஆகவே எத்தொழில்களில் இவ் விதமாகப் பெறும் தகைமை ஸாமானிய மன்றோ அவைகளில் சிலர் மிகவும் உயர்ந்த சம்பளத்தையும் பலர் அற்பவேதனத்தையும் பெறுவார்கள். இதற்குதாரணமாக வக்கீல்கள், வயித்தியர்கள், அதிகாரிகள் இவர்களைக்கொள் ளலாம். ஆனால் எத்தொழிலில் இவ்வித வித் தியாஸத்திற்கு இடமில்லையோ அங்கே எல்லா ருக்கும் ஏறக்குறைய ஒரே வேதனப்பாடுதான். இக்காரணம்பற்றித்தான் போரில் தன்னுயிரை கொடுக்கவந்து முன்னிற்கும் வீரர்க்கு அவ் வளவு அற்பமான சம்பளம் கிடைப்பது.

THE OLD MAN'S COMFORTS AND HOW HE GAINED THEM.

ஓர் கிழவனுற்ற சௌக்கியங்களும் அவன் அவற்றை எவ்வாறுற்றானென்பதும்.

[ஒருவர் முதுமையும் தளர்ச்சியும் வந்த காலத்தில் தளர்வடையாமல் திடகாத்திரராய் மனமகிழ்ச்சி யுற்றிருப்பதற்கும் தளர்ச்சியடைந்து நோயாலுழன்று வருந்தியிருப்பதற்கும் அவரவர் பாலியத்தில் நடந்து கொள்ளும் நடத்தையும் செய்யும் காரியங்களுமே காரணம் என்னும் இவ்வுண்மையை எடுத்துவிளக்கி, முது மைப்பருவத்தில் நோய் நொடியில்லாமல் சுகமாகக் களித்துவாழவிரும்பும் இளைஞர்களுக்கு அதன் உபாயத்தை யும் இது போதிக்கின்றது. இதனை எல்லாரும் விரும்பிப்படிப்பார்களென்று இங்கு தமிழ்ப்பாவால்எடுத்துக் கூறலாயினோம்.

இது ஒரு கிழவனுக்கும் இளைஞனுக்கும் நடந்த சம்பாஷணையாகக் கூறப்பட்டது. இளைஞன்கேட் கக் கிழவன் விடை பகர்கின்றான்:]

1. ஐயநீ நோக்குமின் முதுமை யார்ந்தனை,
நையலில் முடிமயிர் நரைத்த தாயினும்,
மெய்யுறு வலியொடு மேனி தேய்ந்திலாய்;
செய்யவிவ் விசித்திரம் செப்பு வாய்கொலோ?

(நீ முதுமையடைந்து முடிமயிர் நரைத்தாயாயினும் தேகவலியும் திடகாத்திரமும் இழந்தாயில்லை; இதற்குக் காரணம் யாது?)

2. செப்புவன் ; இளமையாற் சிறந்த நாட்களில்,
ஒப்பறும் அவைவிரைந் தொழித லோர்தலால்,
கைப்படு வலியுநற் சுகமும் கண்டவா,
பிற்பொழு தயர்ந்திடப் பிதிர்த்தி லேனரோ.

(இளமைப்பருவத்தில் இளமையானது நிலையற்றதென்றறிதலினாலே என் பலத்தையும் சுகத்தையும் துர்வினியோகத்தில் போக்கிக்கொள்ளவில்லை. அதுதான் காரணம்.)

3. அத்தநீ ஆய்ந்திடின் முதியை ஆயினை,
பொத்திய மகிழ்வெலாம் இளமை யோடுபோம்,
சத்திய மாயினும், தணந்த நாட்களுக்
கெத்தனை யேனுமென் னிரங்கி லாயரோ ?

(நீயோ கிழத்தன்மையை அடைந்தாய்; மகிழ்ச்சியோ இளமையோடும்போம். ஆயினும் நீ சென்ற நாள்களை நினைத்து ஏன் வருந்தவில்லை?)

4. சாற்றுவன் இளமையைச் சார்ந்த நாள்சில,
ஏற்றவை கழிந்திடும், என்ன ஓர்கலால்,
தோற்றிடும் நாட்களிற் றுயரு றுவகை,
ஆற்றுநற் செயல்களை அறிவின் ஆற்றினேன்.

(இளமையானது நிலை நில்லாததென்றறிதலினாலே பின் அதை நினைந்து வருந்ாதபடி செய்யும் காரியங்களைச் செவ்வையாகச் செய்தேன்.)

5. தாதநீ முதுமையைச் சார்ந்தை; சாய்ந்தினி
ஓதிய உயிர்விரைந் தோடு மாயினும்,
தீதறு கனுப்பொடும் சேரும் மாய்வினைப்
பேதற வின்றியே பேச லென்னையே ?

(நீ முதுமையை அடைந்தாய்; இனி நீ வெகு நாளிருக்கப்போகிறதில்லை ; ஆயினும் உற்சாகமாயிருக்கிறாய் ! மரணத்தைப்பற்றிச் சஞ்சலமின்றிப் பேசுகின்றாய். அதெப்படி ?)

6. அறைகுவன் அகங்களித் திருக்கும் காரணம்,
நிறைகுணத் தருளொடு நிரம்பு மீசனைப்
பெறவரும் இளமையிற் பேணல் தீர்ந்திலேன்,
இறைவனும் மறந்திலா னென்னை யின்றரோ,

(நான் அகமகிழ்ச்சியோடிருப்பதற்குக் காரணம் பால்யத்தில் தெய்வபக்தியும் ஈச்வரசிந்தனையும் கைவிடாமல் கடவுளை வழிபட்டுவந்ததனால் அக்கடவுள் என்னை முதுமையடைந்த இக்காலத்தில் கைவிடாமல் ஆதரித்து வருகின்றார்.)

THE GOLDEN NECKLACE.

தங்க அட்டிகை.

I

அவள் 14-வயதுள்ள ஓர் இளமடந்தை. அவள் உருவமும் அழகும், ஒயிலும் நடையும் அவளை அந்தஸ்துக்கொண்டாடப் பிறந்தவளெனக் காட்டின. ஆனால் அவள் பிறந்துவளர்ந்தது ஒரு ஏழைக்குடும்பத்தில். அவள் வாழ்க்கைப்பட்ட கணவன் சொற்ப சம்பளமுள்ள சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் அமர்ந்தவன். மாதச் சம்பளம் ரூ. 15 ஆனாலும் சர்க்கார் உத்தியோகமானதால் கௌரவமாகப்பாராட்டப்பட்டு வந்தது. அந்தமட்டில் அது அவளுக்குச் சந்தோஷமாக விருந்தாலும், அவள் தனக்குரித்ததென்று கருதிய கண்ணியம் பெருமையைப்பாராட்ட அவன் சம்பளம் போதாமையாகவிருந்தது. அவளுக்கு மிகவருத்தமும் மனஸ்தாபமு முண்டுபண்ணிற்று. இருந்தாலும், அவள் அதைரியப்படவில்லை. குடித்தனம் செய்வதில் அவள் மிகச் சிக்கனமாகச்செலவுசெய்து சமாளிக்கத்தக்கவளாகப் பிறந்தகத்துப் பழக்கத்தால் தேர்ந்திருந்தாள். அதைக்கொண்டு அவள் தனக்குத் தெரிந்த செட்டுச்சிக்கனமெல்லாவற்றையும் உபயோகித்து அவள் அந்தஸ்துப் பாராட்டுவதற்கு வேண்டிய நகைநட்டுகளையெல்லாம் செய்துகொள்கிறதென்று தன் மனதுக்குள் தீர்மானித்தாள். அவனும் அவள் இஷ்டத்திற்கு இரண்டுசொல்லாமல் போட்டதைப் புசித்துத் தன் வேலையைக் குறைவறப் பார்த்துவந்தான்.

இப்படிச் செட்டும் மட்டுமாக ஆறு வருஷகாலம் புருஷனும் மனைவியுமாக மனம்பொருந்திக் குடித்தனம் செய்துவந்தார்கள். இந்த 6-வருஷகாலத்தில் அவள் முகம் கோணினதில்லை; அவன்முகம் கடுத்ததில்லை. இருவரும் சந்தோஷமாகச் சுகித்து வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

அவளுக்கு வயது 20-ஆக அலர்ந்தமலர்போல் அவளிடத்துள்ள அழகுகளெல்லாம் பக்குவப்பட்டுப் பெருகிச் சொலித்தன. கருத்து நீண்டு சுருண்ட மயிர்களும், வேலன்ன விழிகளும், மதிபோன்ற வதனமும், உருண்டு நீண்டு கடைந்து விட்டதையொத்த கைகளும், புலியின் இடையையொத்த மருங்கும் மற்றுள்ள அழகுகளும் ஒன்றுகூடி அவளை ரதிதேவிபோல் விளங்கச்செய்தன. அவள் அழகு முதிரமுதிர அவள் புருஷனும் அதற்கு முற்றும் ஈடுபட்டவனாய் அவள் இட்டது சட்டமாக நடந்துவந்தான். அவள் அழகின் சிறப்பை அவளே நன்றாக உணர்ந்தவளாகவிருந்தாள். இயற்கை யழகு அவ்வளவிருந்தும் அவளுக்கு அது திருப்தியாகவில்லை. அவ்வளவு அழகிருந்தும் அலங்காரமற்றிருக்கவேண்டியிருக்கிறதேயென்பது அவளுக்கு மனதில் எப்பொழுதும்மாறாத ஒரு பெருங்குறையாகவிருந்தது. "யாரே அழகுக்கழகு செய்வார்" என்று பாடின கவி அழகின்னதென்றறியாத குருடனாக விருக்கவேண்டுமென்று பலமுறையுஞ் சொல்லித்தூற்றுவாள். மனதில் என்ன குறையிருந்தாலும் புருஷன்மேல் குற்றஞ்சொல்ல அவளுக்குச் சிறிதும் மனமில்லை. அவனுக்குக் கிடைத்ததை அவ்விடம் கொணர்ந்து அர்ப்பணம்செய்துவிட்டு அவள் இட்டது சட்டமாகப்பாவித்து அவளிடத்து மீளாக்காதல் வைத்து அடிமைபோல் நடந்துவந்த தன் கணவன்மீது குற்றங்கூற அவள் மனது சிறிதும் சம்மதிக்கவில்லை. ஆனால் அவள் அடிக்கடி பொதுவாகத் தன் விதியை நொந்துக்கொள்வாள். சில சமயத்தில் அவள் தன்னைத்தானே வெறுத்துக்கொண்டு "இத்தனையழகுமிருந்து என்னத்திற்காச்சு? சம்பத்துள்ள இடத்தில் பிறந்தேனா! அல்லது சம்பத்துள்ளவனைத் தான் தேடி மணந்தேனா? என்னவோ, விழலுக்கிறைத்த நீர்போல், காட்டிலெறித்த நிலவுபோல், இந்தப்பூமியில் பிறந்து பூஞ்சாளம் பிடித்து மடியத்தான் ஜன்மமெடுத்தேன். எடுத்த ஜன்மத்தை ஏப்படியாவது கழித்துத் தீரவேண்டியதுதான்!" என்று தனக்குத் தானே

நிஷ்டூரமாகச்சொல்லிக் கொள்வாள். மற்றொரு சமயத்தில் இப்பேர்ப்பட்ட எண்ணங்கள் வந்து மனதில் மூண்டுகொள்ளும் பொழுது வாயைத்திறந்து ஒன்றும் சொல்லாது மனதுக்குள் "எண்ணாத எண்ணமெல்லா மெண்ணி யெண்ணி" ஏக்கமுற்றுக் கடைசியில் "விதியை வெல்ல மதியாலாகுமா?" என்று பெருமூச்செறிவாள்.

"எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி" என்றதனால் அவளுக்குத் தன்புருஷனிடத்தில் பிரீதியில்லை யென்றாவது வேறு புருஷரிடத்திலிச்சையுற்றா ளென்றாவது இதை வாசிப்போர் ஒருவரும் நினைக்கவேண்டாம். அப்படிப்பட்ட துர் எண்ணம் அவள் சிந்தையில் எப்பொழுதும் நுழைந்ததேயில்லை. அந்த விஷயத்தில் அவள் பதிவிருதா தர்மத்துக்குக் குறைவு வரும்படியான சிந்தனையேதும் கனவிலும் நினைத்தாளில்லை. நல்லகுலத்தில் பிறந்த ஹிந்து ஸ்திரீ வாழ்க்கைப்பட்ட கணவனைவிட்டு வேறொருவனைச் சிந்தையிலும் கருதுவளோ? ஒருபொழுதும் கருதாள். நம் ஒயிலாம்பாள் (அதுதான் அவள் பெயர்: அவள் பாட்டியார் அவளுக்கு நன்றாக அந்தப் பெயரிட்டாள்) இது விஷயத்தில் மகா உத்தமஸ்திரீ. அவள் அழகுக்குத்தக்கபடி அலங்காரம் செய்துகொள்ள ஆபரணங்களில்லையே யென்பது தான் அவளுடைய பெருங்குறை.

நகைபூணாப் பெண்ஜன்மம் வீண்ஜன்மமென்பது அவளுடைய பலமான கொள்கை. நகைகளில்லாது மற்றென்ன சம்பத்துக்களிருந்தாலும் அவை நிறக்காவென்பது அவள் உறுதியாகக்கொண்ட எண்ணம். ஆகையால் எப்படியாவது நகைகள் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்பது அவளுடைய மனதில் வெகுகாலமாகக் குடிகொண்ட பெரிய ஆசை. அந்த ஆசையைத் தீர்த்துக்கொள்ள அவள் விடாது உழைத்துவந்தாள். அவளுடைய புருஷனும் அவனாலான மட்டும் கஷ்டப்பட்டுழைத்துக் கிடைத்ததை அவளிடம் கொணர்ந்து கொடுத்துவந்தான். ஆறுவருஷகாலமாக வயிற்றை யொடுக்கி வாயை யொடுக்கிச் சிறுதனம் சேர்த்து ஸ்ரீதனம்கேட்டு 500-ரூபாய்க்கு நகைகள் செய்துகொண்டாள். இவ்வளவு தொகைக்கு நகைகள் சேர்ந்தும் அவளுக்கு முன்னுக் கிப்போது சிறிதாவது திருப்தியுண்டாகவில்லை. பார்க்கப்போனால் அதிருப்தி அதிகமாயிற்று. சிறுகச் சிறுகச் சேர்த்துச் செய்துகொள்ள வேண்டியிருந்ததால், அப்போதப்போது கையிலுள்ள தொகைக்குத்தக்கபடி ஒன்றிரண்டு நகைசெய்துகொள்வாள். சிறுகச் சிறுகச் சேர்ந்ததை வட்டிக்கிட்டுவைத்தால் மொத்தமாகச் சேர்ந்தபின் நல்லபொறுக்கு நகைகளாகச் சில வாங்கிக்கொள்ளலாமென்று அவள் கணவன் ஒருமுறை ஜாடையாகச் சொல்லிப்பார்த்தான். "கையிலிருந்தால் செலவழிந்துபோகும். எத்தனை நாளைக்கு நான் கட்டையாக நிற்கிறது" என்று கண்ணில் ஜலம்தளும்பக் கொஞ்சிக்கொண்டு ஒயிலாம்பாள் ஸ்வரம்போட ஆரம்பிக்கவும் கணவன் பயந்து "இல்லை; நான் சும்மாச்சொன்னேன். உன்னிஷ்டப்படியே நடப்போம்" என்று அவள் மனம்போல் அவள் கேட்டதை வாங்கிக்கொடுக்கத் தீர்மானித்துவிட்டான்.

"தட்டானைக்கொண்டுவா" என்றால் "இதோ வந்துவிட்டான்" என்று அழைத்துவந்து விடுவான். "பவுன் வாங்கவேணும்" என்று அம்மாள் வாய்திறந்து சொல்லுமுன் "எத்தனை வாங்கிவரட்டும்" என்று சொக்காயைப் போட்டுக்கொண்டு நிற்பான். இப்படி சில்லறையாகச் செய்துவந்ததால் முதலில்செய்த நகை மூன்றாவது நகை செய்து முடிக்குமுன் 'மோஸ்தர்' தப்பிப்போவது வழக்கம். பிறகு பழையநகையை விற்றுப் புதியமோஸ்தர்ப்படி நகை செய்யத்துவக்குவாள். இப்படித் தட்டான் வீட்டுக்கும் ஷராபுகடைக்கும் போய் வருவதிலே அவன் ஒய்வுகாலமெல்லாம் கழிந்துவந்ததன்றி இங்ஙனம் நடைபழகினதால் தேகசிரமம் அதிகரித்து, கச்சேரி

வேலையில் மனம் தளர்ந்துபோகலுற்றான். ஒரு நாளைக்கு ஆபீஸில் துரை தப்புசெய்ததற்காக மிக்க கண்டித்து அடுத்தமுறை பிழைசெய்தால் ‘மேல் ப்ரொமோஷன்’ நிறுத்தப்படும் என்று எச்சரிக்கைசெய்து உத்தரவு பிறப்பிக்க சாந்தசர்மா (அதுதான் அவன் பெயர்) வீட்டுக்குவந்து தன் மனைவியைப்பார்த்து ஆபீஸில் நடந்ததைச்சொல்லி, இனி தன்னை வீட்டுக்குவந்ததும் வெளியிலனுப்பி இழுக்கடித்தால் வேலையே போய்விடும். உண்கிற சோற்றில் மண்விழுந்தால் என்பேரில் குற்றஞ் சொல்லாதேயென்று சாந்தமாகச் சிறிதும் பதட்டமின்றிச் சொன்னான்.

ஒயிலாம்பாளுக்கு அவன் சாந்தமாகச் சொன்ன வார்த்தைகள் திகீலென்று அடிவயிற்றிலிடிவிழுந்ததுபோல் சென்று மனதிலுறைத்தது. அவன் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் சிறிதுநேரம் பிரமித்துச் சும்மாநின்று தன் பிரக்ஞை வந்ததும் அவள் “போதும், போதும், இந்தமட்டோடு நின்றது நல்லதாகப் போயிற்று. இனிமேல் நகைநட்டு வியாபாரம் ஒன்றையும் நான் உங்கள் காதில் போடவில்லை. உங்கள் வேலையை நீங்கள் ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொண்டுவந்தால் அதுவே போதுமானது! நீங்கள் ஆயிரம் நகை வாங்கிக் கொடுத்தாப்போல!” என்று சொல்லி நகைப் பேச்சை அதுமுதல் புருஷன் காதில் போடுவதை நிறுத்திவிட்டாள்.

சாந்தசர்மாவும் ‘கழுத்துக்குக் கத்தியாக வந்தது மாலையாக விழுந்ததே: இதுவே சந்தோஷம். ‘நல்லன தீயனவாம் தீயனவும் நல்லனவாம்’,” என்று தனக்குத்தானே ஞானோபதேசம் செய்துகொண்டு தன் உத்தியோக வேலைகளைக் கவனமாகப் பார்த்துவரத் தொடங்கினான். சிறிதுகாலத்தில் அவன் தனக்கு வந்த கெட்டபேரை நீக்கிக்கொண்டு நல்லபேர் வாங்கினதோடு 5-ரூபா அதிக சம்பளமுள்ள உயர் உத்தியோகமும் பெற்றான். வேலையதிகமாகவிருந்தாலும் சம்பளம் கொஞ்சமாவது அதிகமானதைப்பற்றி சாந்தசர்மா சந்தோஷப்பட்டு உற்சாகத்தோடு வேலைசெய்து வந்தான். ஒயிலாம்பாளும் தன் புருஷனுக்கு 5-ரூபாய் சம்பளமுயர்ந்ததினால் தன் அந்தஸ்தும் அதிகரித்ததென்று சந்தோஷப்பட்டு பெருமிதங்கொண்டாடி வந்தாள். சம்பளமுயர்ந்தபின் முதல்மாசத்துச் சம்பளம் ஆபீஸில் பட்டுவாடா செய்யப்பட்ட அன்று சாயங்திரமே ஒயிலாம்பாள் கையில் வந்துசேர்ந்தது. “முதல் மாசத்துச்சம்பளம் நகைக்கு: இதை இப்படியே முடிந்து வைத்துவிடுவேன். இந்த மாசத்துச்செலவு அடுத்தமாசத்துச்செலவு இரண்டையும் அடுத்த மாசத்துச் சம்பளத்தைக் கொண்டு சரிப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்” என்றாள், புன்னகையோடு புருஷனைப்பார்த்து முறுவலித்துக்கொண்டு.

“உன்னிஷ்டம்போல் செய்: எனக்கு ஆபீஸுக்குப் போகிறவேளைக்குமட்டும் இல்லையென்னாமல் இத்தனை சாதம் போட்டால் போதும்” என்றான் புருஷனும்.

மறுநாட் காலமே அதிக சுறுசுறுப்போடு வீட்டு வேலைகளைப் பார்த்துவிட்டு பொரியல் வறுவலோடு புத்தமுது சமைத்து புன்னகைமாறாது புருஷனுக்குப் படைத்தாள். அவனும் சமையலை ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டு பெண்டாட்டிமுகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே திட்டம் தெரியாது வயிறு புடைக்க உண்டுவிட்டு, அம்மாள் தாம்பூலம் மடித்துக்கொடுக்க வாங்கிப்போட்டுக்கொண்டு, தான்பட்ட கஷ்டங்களெல்லாம் அன்றையொருவேளையன்புக்கும் இன்புக்கும் விலைகொடுக்கக் காணாது என்று நினைத்து மனமகிழ்ந்துகொண்டு ஆபீசுக்குச் சென்றான். அன்று முழுவதும் சாந்தசர்மா ஆபீஸில் வேலைபார்க்கும்பொழுதுகூட நினைத்து நினைத்துப் புன்சிரிப்புச் சிரித்ததை அவன் கூடவிருந்தவர்களெல்லாம் கண்டு பிரஸ்தாபிக்கலானார்கள். அன்று முழுவதும் அவனுக்கு ஆனந்தம்பொங்கி வழிந்துகொண்டிருந்தது. அவளுக்கும் அப்படியே,

மத்தியானம் மணி 12-ஆய்விட்டது. ஊரிலுள்ள புருஷர்களெல்லாம் அவரவர்கள்வேலை, வியாபாரம், தொழில்களைநாடி வெளியேபோய்விட்டார்கள். ஒவ்வொருவீடும் புருஷனற்று விளங்கியது. பெண்கள் கச்சேரிசெய்யத் துவக்கி விட்டார்கள். சென்னையில் சின்னக்கோர்ட்டு, பெரியகோர்ட்டு, ஸிவில்கோர்ட்டு, போலீஸ்கோர்ட்டுகளில் நடக்கும் சமாசாரங்களெல்லாம் பத்திரிகைகளில் வெளியாகிவிடுகின்றன. மத்தியானம் 12-மணிக்குக் கூடி மூன்றுமணிக்குக் கலையும் இந்தப் பெண்டீர் கச்சேரிகளில் நடக்கும் சங்கதிகள் மட்டும் வெளியாவதில்லை. ஆதலால் ஊர்ச்சேதியெல்லாமறிந்த அனேகருக்கு அவர்கள் வீட்டில் நடக்கும் சங்கதிதெரிய வகையில்லாமல் போகிறது. அப்படியிருந்ததினால்தான் இந்தக்கதையெழுதச் சரக்குக்கிடைத்தது. இல்லாவிட்டால் இல்லைதான்.

மத்தியானம் மணி 12 - ஆய்விட்டது ; கச்சேரி கூடும் காலம் கிட்டிவிட்டதென்று வீட்டிலுள்ள பெண்டீர் எல்லாரும் அவரவர் வேலையை அவசரமாய்ச்செய்து முடித்துவிட்டு, கைகால் கழுவி சுத்தி செய்துகொண்டு, வெற்றிலைத்தட்டை யெடுத்துக்கொண்டு வெயிலுக்குக் காற்றுவாங்க வாசல் நடையில் வந்துட்கார்ந்தார்கள். ஒயிலாம்பாளும் அப்படியே வெற்றிலைத்தட்டும் கையுமாக அவள் அழகும் தேஜஸும் இன்றைக்கு அதிகமாக அவள் முகத்தில் ஜொலிக்க வாசல்நடைக்குவந்து 'அம்மாடி!' யென்று உட்கார்ந்தாள்.

'அம்மாடி!' என்றுசொல்லி இவள் உட்கார்ந்ததையறிந்த எதிர்விட்டு நாரதாம்பாள், "ஏன்'டி, ஒயிலம், இத்தனை நாழிகையாச்சா இன்றைக்கு உனக்கு ?" என்று விசாரித்துக்கொண்டே அவளுக்கு எதிரில்வந்து உட்கார்ந்தாள்.

"வாடியம்மா, உட்காரு. இன்று காலையிலெழுந்திருந்தேன் ; உச் என்று உட்காரப் பொழுதில்லை ; இத்தனைநாழி, ஓடி ஓடி உழைத்தேன். இப்பொழுதுதான் காரியம்முடிந்தது. இன்னும் வெற்றிலை போட்டுக்கொள்ளவில்லை. இந்தா நீயும் போட்டுக்கொள்ளேன்" என்று வெற்றிலைத்தட்டை அவள் கிட்ட நகர்த்தினாள்.

"அதற்கென்ன போட்டுக்கொள்கிறேன். இன்றைக்கு வீட்டில் சமையல் பலமாட்டமாகத் தோன்றுகிறது!"

"பலமென்ன வந்தது! ஒன்றுமில்லை. தினம் வெற்றல் குழம்பும் தொகையலுமாகப் போட்டால் என்னமாகவிருக்கும் ! கொஞ்சம் பொரியல் வறுவல் செய்து வாய்க்கு ருசியாகச் சாப்பாடுபோடவேணுமென்று சமைத்தேன். அது இத்தனைநாழி வேலைவாங்கிவிட்டது."

இச்சமயத்தில் அடுத்த தெருவில் அனந்தையர் வீட்டு அடுக்களை வேலைக்காரியான எச்சம்மாள் என்னும் விதவை வெயிலைப்பார்க்காமல் வியர்க்கவியர்க்க நெற்றியிலுள்ள வியர்வையை விரலால் வழித்துக் கொட்டிக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தாள். வந்தவள் 'உட்கார்' என்று சொல்லுமுன் தானே இருவருக்கும் மத்தியிலுட்கார்ந்துகொண்டு, "ஏனம்மா ஒயிலாம்பாள், உங்களகத்துக்காரருக்கு சம்பள முயர்ந்ததாமே, சொல்லக்கூடாதா?" என்று கேட்டாள்.

நாரதாம்பாள், "அதுதான் இன்றைக்கு வீட்டில் விருந்துச் சர்ப்பாடுபோலிருக்கிறது. அப்படிச் சொல்லு அதை. ஒயிலம், இதை எனக்குச் சொல்லப்படாதோ ! எனக்கொளித்த இரகசியமா ?"

"இதில் இரகசியமென்ன வந்திருக்கிறது. எத்தனையோ வருஷமாகக் கஷ்டப்பட்டுழைத்துவருகிறார். 5-ரூபாய் சம்பளமுயர்ந்தது. இதையொரு பெருமையாகச் சொல்லிக்கொள்ளவேணுமா வென்றிருந்தேன். அதேயொழிய வேறொன்றுமில்லை."

எச்சம்.—"இனிமேல் உனக்கென்ன, மகராசி, வேணுமென்கிற நகை பூட்டிக்கொள்ளலாம் ; நகையில்லை நகையில்லை யென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தையே ; உன் குறைத் தீர்ந்தது; இனிமேல் உனக்கென்னகுறைச்சல் இராஜாத்தியாட்டமா விருக்கலாம்."

ஒயிலாம்பாள்.—"ஐயோ அம்மா! நீங்களென்ன அப்படி சொல்கிறீர்களே; 5-ரூபாய் சம்பளம் உயர்ந்ததினால் என்னவந்துவிட்டது! நானும் என்னாலான சாமர்த்தியங்களெல்லாம் செய்துபார்த்தேன். 7-வருஷமாச்சு: 500-ரூபாய் நகை யாகவில்லை. அதுவும் ஒடிந்ததும் கழிந்ததும், பழையதும் புதியதுமாக விருக்கிறது. நகையாசைப்பட்டுப் பிரயோசனமில்லையென்று நான் விட்டுவிட்டேன். அரசனை நம்பிப் புருஷனைக் கைவிட்ட கதையாக நகை நகை யென்று நகையாசைப்பட்டால் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கும் திண்டாட்டத்தில் வரும்போலிருக்கிறது. போதும் அம்மா நான் நகையாசைப்பட்டது! வாயார வயிறார உண்டுடுத்திச் சௌக்கியமாயிருந்தாற்போதும்."

எச்.—"எதுடீ அதிசயம்: நீ இப்படிப் பேசுகிறது! இப்படி திருப்திப்பட்டிருந்தால் இந்த 500-ரூபாய் நகையென்னமாச் சேர்ந்திருக்கும்! கையில் 500-ரூபாய் நகையாச்சு. சம்பளத்தில் கூட 5-ரூபாயாச்சு; சிறுகச் சிறுகச்சேர்த்தாலும் 500 ரூபாய் நகையை ஆயிரம்-ரூபாய் நகையாக்கப்படாதோ! நன்னா இப்படிச் சொன்னே! உன்னைவிடத் தாழ்ந்த பதவியிலுள்ளவளெல்லாம், புளிச்சக்கண்ணும், சப்பட்டை மூக்கும், தட்டை நெற்றியுமாயிருந்தாலும் என்று நகை பண்ணிப் போட்டுக்கொண்டு குலுக்கிமினுக்கிக்கொண்டு நடக்கிறாளே. தங்கவிக்கிரக மாட்டமா உன்னைப்போல் உருக்கிவார்த்தாப்போலுள்ள பெண்ணுக்கல்லவோ போட்டுப் பார்க்கவேணும்! இந்தக்காலத்திலே புருஷாள் தான் நகைவேண்டாம் நட்டுவேண்டாம் ஆம்படையானை பிரமன் சிருஷ்டித்தபடி பார்த்தாற் போதுமென்று சொல்கிறார்கள். நீயுமோ அப்படி நினைக்கவேண்டும்!"

"நான் என்ன செய்வேன் அம்மா! என்னாலான சமர்த்தெல்லாம் செய்துபார்த்தேன். அவருக்கு ஆபீஸ்வேலை ஒழியவில்லை. வேறு தக்கமனுஷாள் உதவியில்லை. தட்டானுக்கும் கெட்டானுக்குமாகக் கொடுத்துக்கஷ்ட நஷ்டப்படுவதைக்காட்டிலும் இருப்பதைக்கொண்டு திருப்தியடைந்து 'அக்கடா' என்று சும்மாவிருப்பது ரொம்ப உத்தமம் என்று தோன்றுகிறது" என்றாள் ஒயிலாம்பாள்.

"உனக்கு மனுஷாளில்லையென்று நீ குறைப்படவேண்டாம், எத்தனை நகைவேணுமானாலும் நான் வாங்கித்தருகிறேன். பழைய நகையை விற்றுத்தருகிறேன். ஐக்கோர்ட்டு வக்கீல் ஆதிசேஷய்யர் அகமுடையாளுக்கு ஒரு பதக்கம் வாங்கிக்கொடுத்தேன். பழைய தோடா ஒரு ஜோடி விற்றுக்கொடுத்தேன். வடக்குவீதி வீரபத்ராசாரி அகமுடையாள் ஒரு கொலுசு விற்றுக்கொடுக்கச்சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறாள். இன்னம் எத்தனையோ பேர் பெரியமனுஷாள் வீட்டுப் பெண்டுகளுக்கெல்லாம் ஆயிரம், இரண்டாயிரம் வரையில் நகைகள் விற்றும் வாங்கியும் கொடுக்கிறேன். நான் என்னவியாபாரம் செய்தாலும் புருஷாள் காதிலே போடுகிறதில்லை: பெண்டுகளுக்குப் பெண்டுகள் பெண் கை வியாபாரமாகப் போகும். உனக்கென்ன வேணுமானாலும் நான் இருந்து ஒத்தாசை செய்கிறேன்." என்றாள் எச்சம்.

ஒயிலாம்பாள்.—"புருஷாளுக்குத் தெரியாமல் நகைகட்டுகளைக்கொடுத்து வாங்கி வில்லங்கத்தில் வந்து அகப்பட்டுக்கொண்டால், நகைக்கு நகையும் போய், மானத்துக்கு மானமும் கெட்டு, கோர்ட்டு கச்சேரி யென்று அலைந்து திண்டாடவந்தா லென்ன செய்கிறது! அந்த வியாபாரமே எனக்கு வேண்டாமம்மா. வீட்டுக்குள்ளிருந்து புருஷாளோடு ஆயிரம் சண்டைபோடலாம். நாளைக்கு வாசலிலிழுக்கும்படி நேரிட்டால் நாக்கைப் பிடுங்கிக் கொண்டு சாகவேண்டும்." என்றாள்.

எச்சம்மா.—"ஐயோ அம்மா! நீ யென்ன அப்படி சொல்கிறையே! உங்களையெல்லாம் போல் நான் வாழக் கொடுத்துவைக்காவிட்டாலும், நான் புடைவைகட்டிய பொம்மனா

ட்டியில்லையா? எனக்கு மானம் வெட்கம் இல்லையா? அப்படி யேதாவது வித்தியாசமாக விருந்தால் இத்தனை பெரியமனுஷாள் வீட்டுப்பெண்களெல்லாம் என்னை நம்பிக் கொடுப்பார்களா? நான் முன்சொன்ன பேர் வழிகளன்றி, ரெங்கராமய்பராம்படையாள் விசாலாக்ஷி 300-ரூபாய் பெறுமான தோடாவும் காப்பும் கொடுத்திருக்கிறுள். நாகநாதய்யரகத்துத் தோலாம்பாள் ஒரு கொடியும் சரடும் கொடுத்தாள். எதிரகத்துப் பங்கஜத்துக்கு ஒரு சரடும் ராக்கிடியும் விற்றுக்கொடுத்தேன். ராஜாம்பாளுக்குத்தோடுவிற்றுக்கொடுத்தேன். மீனுக்ஷிக்கு ஒரு ஓலை விற்றுக்கொடுத்தேன். சீதாலக்ஷ்மிக்கு ஒரு காசிமாலை வாங்கிக் கொடுத்தேன். வராகலக்ஷ்மியம்மாள் நாலு புதுப்புடவை கொடுத்தாள், விற்றுக்கொடுத்தேன். இன்றைத்தேதியில் என்னிடத்தில் 5000-ரூபாய் நகையிருக்கிறது. என்னுடைய நாணயம் இங்கே யெல்லாருக்கும் தெரியும். வேணுமானல் உங்காத்துக்காரரைவிட்டு விசாரிக்கச்சொல்லு. என்னைப்பற்றி கேசவைய்யரைக்கேட்டால் சொல்லுவார்; ராமையருக்குத் தெரியும் என்னை; நடேசையருக்குத் தெரியும், முகுந்தய்யருக்குத் தெரியும், தட்டாரத் தங்காசாரிக்குத்தெரியும், லாகவபத்தருக்குத் தெரியும், கோவிந்தாசாரிக்குத்தெரியும், துணி வியாபாரம் திருமலாசாரிக்குத் தெரியும், ரெங்காசாரியருக்குத் தெரியும், இன்னும் எத்தனை யோபேர் சொல்வேன்—" என்று வார்த்தைகளைச் சரமாரியாகப் பொழிந்து கொட்டினுள்.

இதையெல்லாம் கேட்டிருந்த ஒயிலாம்பாள் மனம் சஞ்சலப்பட்டு ஊஞ்சலாட, சற்றுநேரம் ஒன்றும் சொல்லமாட்டாமல் சும்மாவிருந்தாள். இதைக்கண்ட எச்சம்மாள் நீ நன்ருக யோஜித்துப்பார், உனக்கேதெரியும். பெண்ணுகப் பிறந்து ஒன்றுக்கும் உதவாத கைம்பெண்ணுகி விட்டோமே: பண்ணினபாவம் புருஷனேடு வாழக்கொடுத்துவைக்காமற்போனேம். பெண்ணுப் பிறந்தவர்களுக்காவது ஒத்தாசையாக விருந்து பண்ணினகருமத்தையெண்ணித் தொலைக்கலாமென்று இனிதயெல்லாமெடுத்து மேலேபோட்டுக் கொள்கிறேன். இல்லாவிட்டால் எனக்கென்ன ஒரு வயிறு சோறு! நாலு வீட்டில் போய் முட்டியெடுத்தாலும் ஆச்சு. நாழியாச்சு, நான் போய்வருகிறேன்" என்று எழுந்திருக்கிறபாவனையாக உடம்பை யசைத்தாள்.

அவள் போவதாகச்சொல்லி உடம்பையசைக்கவும், ஒயிலாம்பாள் சிந்தனையிலாழ்ந்திருந்தது நீங்கிப் பேசத்தொடங்கினுள். "இருமே, போகலாம். இன்னம் இரண்டு மணியாகவில்லை. கழுத்தில் போட்டிருக்கும் சரடு அவசரப்பட்டு முதலில்செய்தேன்; இப்பொழுது எல்லாரும் கடிகார அட்டிகை போட்டுக்கொள்கிறுர்களே யன்றி இந்தமாதிரி சரட்டட்டிகை யார் போட்டுக்கொள்கிறுர்கள். நஷ்டமில்லாமல் இதை விற்றுத்தரக்கூடுமானல்,—நேற்றுத்தான் இருபது ரூபாய் கொடுத்தார்; நகைக்கென்று எடுத்துவைத்தேன். அதையும் கூடப் போட்டு நல்லதாகப் புதுமோஸ்தரான கடிகார அட்டிகை யொன்று செய்து போட்டுக்கொள்ளலாம். போனவருஷம்தான் புதிதாகத்தங்கக்காப்பும் கொலுசும் ராகவபத்தரிடம் புது மோஸ்தர்ப்படி செய்து கொடுத்தார். கையில் அதைப்போட்டுக்கொண்டு, கழுத்திலே இதைப்போட்டுக்கொண்டால் ஒன்றுக் கொன்று பொருந்தாமல் விகாரமாகவிருக்கிறது. கழுத்தில் ஒன்று மில்லாவிட்டால் உள்ளங்கழுத்து வெறிச்சாப்போலிருக்கிற தென்று இதைப் போட்டுக்கொண்டு காப்பையும் கொலுசையும் அப்படியே மெருகுகலையாமல் உள்ளேவைத்திருக்கிறேன். இந்தச்சரட்டட்டிகையை விற்றுத்தந்தால் உபகாரமாக விருக்கும்." என்றுள்.

எச்சம்மாள்.—"இவ்வளவுதானே! இப்பொழுதுகொடு இன்னம் மூன்று நாளிலே பணம் தருகிறேன். இடைக்கிடை சவரன் விலை

கொடுத்தால் போதுமேயில்லையோ ?" என்று கேட்டாள்.

ஒயிலாம்பாள்.—"ஐயோ அது வெள்ளைப் பொன்னுகவிருக்கிறதே. சவரன் விலை அதற்கு யார் கொடுப்பார்கள்?"

எச்.—"உனக்கென்ன நானல்லவோ விற்றுத்தருகிறேன். பணத்துக்கு நான் ஜவாபுதாரி, இதோ தட்டானையழைத்து வந்து இடைபோட்டுத் தடை கொடுத்துவிட்டு எடுத்துக் கொண்டு போகிறேன். இன்றைக்கு மூன்ரும் நாள் சவரன்விலை கடையில் விற்கிறபடி பணம் தருகிறேன். இல்லாவிட்டால் இடைகுறையாமல் நகையைத் திருப்பி விடுகிறேன்" என்று சொல்லி, நகையையெடுத்துக்கொண்டு போகப்புறப் பட்டாள்.

நாரதாம்பாள்.—"ஏன், எச்சம்மா, எங்காத்திலே, எங்கம்மாள்கொடுத்த பழைய ராக்கிடியொன்றிருக்கிறது. அதையும் சற்று விற்றுக் கொடுத்து உபகாரம் செய்யக்கூடாதா?"

எச்சம்.—" ஆகா, அதற்கென்ன ! இப்போ கொடுத்தால், இத்தோடு உனக்கும் பணம் கொணர்ந்து தருகிறேன்."

நாரதாம்பாள்.— "எங்காத்துக்காரரைக் கேட்காமல் கொடுக்கக் கூடாது ; என்னை வீட்டைவிட்டுத் துரத்திவிடுவார். இது விற்றுப் பணம் கொண்டுவந்து கொடுக்கவருகிற போது தருகிறேன். அதற்கு முன்னே எங்காத்துக்காரரோடு சொல்லி வாங்கி வைக்கிறேன்." என்ருள்.

இந்த சம்பாஷணை நடந்த மூன்ருநாள் மத்தியானம் 12-மணியடித்தது. எல்லாரும் வழக்கம்போல் நடையிலுட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். இரண்டு மணிக்கெல்லாம் எச்சம்மாள் முகத்தில் புன்சிரிப்புத் தவிழ வியர்வையை விரலால் வழித்துக் கொட்டிக் கொண்டு மடியிலுள்ள முடிப்பொன்றை இடக்கையால் பொத்திக்கொண்டு வந்துட்கார்ந்தாள்.

BROTHERLY LOVE.

சகோதர வாஞ்சை, அல்லது, ராஜா உடையரும் அவர் தம்பியும்.

இன்றைக்கு ஏறக்குறைய சுமார் முன்னூறு வருடங்களுக்கு முன் மைசூர் ராச்சியத்திற்குப் பிரபுவாயிருந்த ராஜ உடையருக்குச் சாமராஜன் என்ருேர் இளவல் இருந்தான். இவ்விராஜ உடையர் சத்துருக்களை வென்று அவர்களது நாடுகளையெல்லாம் கட்டிக் கொண்டு இவ்வாருகத் தமது இராச்சியத்தை விஸ்தாரப்படுத்திக்கொண்டு வந்தார். அண்ணனுடைய கீர்த்தியையும் முதன்மையையுங் கண்டு சகியாமற் சாமராஜன் ஒரு சிறுசேனையைத் திரட்டிக்கொண்டு அவனுக்கு விரோதமாய் நடக்கலுற்ருன். ஆனுல், பிரபு இவனை ஓர் உபாயத்தினுற் பிடிப்பித்துவிட்டார். தூதர்கள் சாமராஜனைக் கொண்டுவந்து எதிரில் நிறுத்தின வுடனே, பிரபு தமது ஆசனத்தினின்று இழிந்து, இளையோன் இயற்றிய துரோகத்தைக் கருத்தினில் வையாது, இயற்கையான பிரேமையுடனே அவனைக் கட்டித் தழுவப்போயினுர். தன் தமயன் தன்னைக் கொல்லவந்தான் என்னும் மருளினுற் சாமராஜன் அரசனேடு கைப்போர் புரியத் தொடங்கினுன். அதற்குள்ளாக அங்கிருந்தவர்கள் இவனை விடுவித்து விலக்கினர். பிரபு இவனைச் சில நாள்வரையில், அரண்மனைக்கு அப்புறம் அவன் செல்லாவண்ணம், சிறிது நிர்ப்பந்தத்தில் இட்டிருந்தார். இது நிற்க:

அரசவம்சத்தைச் சேர்ந்த இளைஞருள் ஒருவனுகிய நரஸராஜன் என்பவன்,—ராஜ உடையருக்குத் தம்பியின்மீது வெகுதுவேஷமிருக்கின்றது; ஆகையால் இந்தச் சாமராஜனுடைய கண்ணை யான்கிழித்து விட்டாற் பிரபுவுக்கு மிகுந்த சந்தோஷமுண்டாகும்; யான் பிரபுவின் விசுவாசத்திற்கு உரியவனுவேன் என்று துராலோசனைசெய்து, சாமராஜனது கண்

ணைக்கிழிக்கும்பொருட்டுச் சில நீசர்களை நியமித்தான். ஒருநாள் வேற்றரசனது சீமையைச் சயிக்கும் உத்தேசத்துடன் சேனைகள் சூழ்ந்துவர வெளிப்போந்த ராஜ உடையார் இந்தச் சங்கதியைக்கேட்டு, உடனேபின் திரும்பி வந்து, நரஸராஜனையும் அவனுடைய தம்பியையும் வரவழைத்தார். அவர்களிருவரும் தம்முன்வந்து நிற்றலும், அரசன் நரஸராஜனைப் பார்த்து,—அடா! உன் தம்பியின் கண்களை இக்கணமே கிழிக்கக்கடவை எனக் கர்ச்சித்துக் கட்டளையிட்டார். நரஸராஜன் கடகடவென்று நடுங்கிக்கொண்டு,—இத்தகைய சிக்ஷை யடைவதற்கு என் தம்பி என்ன குற்றம் செய்தனன்? என்று கண்ணீர் "உதிர்த்து நின்றான். இதற்கு அரசன்,—அடா, சண்டாளா! நீ எம்தம்பியின் கண்ணைக் கிழிப்பதற்கு அவன் என்னகுற்றம் செய்தான்? இம்மாதிரியான துன்மார்க்கத்தில் நீ நடப்பாயாயின், உன்னைக் கற்செக்கிலிட்டு ஆட்டிக் கசக்குவோம்"—என்றுசொல்லி, இந்தக் கெட்டகாரியஞ்செய்வதற்கு உடன்பட்டிருந்தவர்களையுஞ் சிக்ஷித்து, தம்பியாகிய சாமராஜன் செய்திருந்த அபராதங்களையெல்லாம் மன்னித்து, அவனுக்குவேண்டிய அளவு திரவியத்தையுங் கொடுத்தார். மறுபடியும் இத்தன்மையான அபாயங்கள் எவையும் நேராவண்ணம் அரங்க சமுத்திரமென்னும் ஊரிற் சுகமாய் வசிக்கச் சாமராஜனை விடுத்தனர். இவ்வாறு, உடன்பிறந்தார் எக்குற்றஞ்செய்யினும், அவற்றை நாம் பாராட்டாமல்அவர்மீது அன்புகாட்டிப் பிரேமைவளர்த்துப் புகழுறுவோமாக. பிறக்குங்கால் அண்ணனுந்தம்பியுமாயிருந்து, வளருங்கால் தாயாதிகளெனவேண்டாம். சகோதரர்மீது அன்புவைக்கவேண்டு மென்னும் நீதியைப்புகட்டும் இக்கதையானது மைசூர் சரித்திரத்தினின்று எடுத்து அமைத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

SANITATION COLUMN.

சுகாதார விஷயம்.

உயிர்களைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுச் சுகாதாரமுறைகளை யனுசரித்து அவற்றை யனுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டுவருவதிலும் மேலான புண்ணியமாவது, பரோபகாரமாவது இல்லையென்பது பூர்வீகர்களுடைய சித்தாந்தமாக விருந்தது.—டாக்டர் டப்ளியூ. ஜி. கிங்.

சுகாதாரக் குறிப்புகள்.

குழந்தைகள் வளரவேண்டியகிரமப்படி வளர்ந்தால் 3-அடி உயரத்துக்குமேல் நாலடி உயரம்வரையில் ஒவ்வொரு அங்குல உயரத்துக்கும் 2-பவுண்ட் நிறை கனம் அதிகரிக்கவேண்டும். 4-அடிக்குமேல் 5-அடி உயரம்வரையில் ஒவ்வொரு அங்குல உயரத்திற்கும் 2½-பவுண்ட் நிறையதிகரிக்கவேண்டும். பட்டணவாசங்களில் வளர்கிற குழந்தைகள் நாட்டுப்புற வாசங்களில்வளரும் குழந்தைகளைவிட வளர்ச்சி குன்றியிருப்பது சகஜமாயிருக்கிறது. இதற்குக்காரணம் அவர்கள் வளருவதற்கனுகூலமான நல்ல காற்று, தேகாப்பியாசம் முதலியவற்றிற்கு பட்டணவாசங்களில் அனுகூலமின்மை விசேஷமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

* * * *

தேகம் பருக்கிறதும் இளைக்கிறதும் சீதோஷ்ண நிலைமையையும் பூசாரவிசேஷத்தையும் பொறுத்தாகச் சொல்லப்படுகிறது. உலர்ந்த காற்றுள்ள இடத்தில் தேகம் பருக்கிறதென்றும், நீராவி யதிகமாகவுள்ள காற்றில் தேகம் இளைக்கிறதென்றும் தெரிகிறது.

* * * *

அனேகர் ஹிருதயம் பலவீனமாகவிருக்கிறதென்றும், படபடவென்று மார்பு அடித்துக்கொள்ளுகிற தென்றும் முறையிடுகிறார்கள். இதற்குக்காரணம் பெரும்பாலும் ஹிருதயத்தில் ஒரு குற்றமுமிருக்கிற தில்லையென்றும், அஜீர்ணம், பட்டணவாசம், தேகாப்பியாசமின்மை இக்காரணங்களால் பலவீனப்பட்டி

ருக்கிறவர்களுக்கு அந்தச் சின்னம் தோன்றுவ துண்டென்றும், இவர்களுக்கு அஜீரணம் சொஸ்தமானுல் அந்தச்சின்னம் மாறிப்போமென்றும் ஒரு வைத்தியர் சொல்லுகிருர். இடுப்பை மிக வொடுக்கிக் கட்டிக்கொள்வதாலும் அந்த சின்னம் நேரிடக்கூடும். ஒட்டிபாணம் அல்லது கச்சையைத்தளர விட்டால் அது நிவாரணமாகும். ஸர் ராபர்ட் க்ரிஸ்டிஸன் என்னும் ஒரு வைத்திய நிபுணர் நன்ருகவும் விரைவாகவும் நடக்கிற அப்பியாசத்தினுல் பலவீன ஹிருதயம் பலமடைகிறது என்று சொல்லியிருக்கிருர். இதனுல் ஹிருதயத்தைப்பற்றிய நோய் இருப்பதாகநினைக்கும் அனேகரில் பெரும்பாலாருக்கும் உண்மையில் அந்நோய் இருக்கிறதில்லை யென்பதும், வேறு இதர காரணங்களால் தோன்றும் சின்னங்களை பலவீன ஹிருதயத்தின் சின்னமாக நினைத்து வீணுக மயங்குகிருர்களென்பதும் அவருடைய துணிபு. பட்டணவாசிகள் தேகாப்பியாசத்துக் கிடமின்றி கெட்ட காற்றைச் சுவாசம்செய்துகொண்டு ஜனநெருக்கமான இடங்களில்வசித்துவருவது எவ்வளவோ சுகவீனத்துக்குக் காரணமாகவிருக்கிறதென்று அவர் சொல்லுகிருர்.

* * * *

தேகசக்தி மனுேசக்திபென்னு மிரண்டில் தேகசக்தி மனதைப் பாதிப்பதைப்போல் மனுேசக்தி தேகத்தைப் பாதிக்கிறதென்பது பிரத்தியக்ஷானுபவமாகக் கண்டறிந்தவிஷயமாக விருக்கிறது. டாக்டர் டியூராண்ட் என்னும் ஒரு வைத்தியர் மனுேபாவனையினுல் தேகசுகம் எவ்வளவு பாதிக்கப்படுகிறதென்பதை யறியும்பொருட்டு அவரிடம் வைத்தியத்திற்கு வந்தவர்களில் 100-பேர்களுக்கு தண்ணீரைத் தித்திக்கச் செய்துகொடுத்தார். கொடுத்த 15-நிமிஷங்கள் கழித்து தான் ஏதோ தப்புசெய்துவிட்டவர்போல் பாவனை செய்துகொண்டுவந்து அவர்களுக்கெல்லாம் பலமான வாந்திமருந்து ஒன்று தவறிப்போய்க்கொடுத்துவிட்டதாகச் சொல்லி அதற்காக வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யவேண்டு மென்று தெரிவித்தார். 100-ல் 80-பேர்கள் உடனே நோவுகண்டுவாந்திமருந்துகொடுத்தால் என்ன பாடுபடுவார்களோ அந்த சின்னங்களெல்லாம் காட்டினுர்கள். இதனுல் மனுேபாவனையினுல் தேகசுகம் விசேஷமாகப் பாதிக்கப்படுகிறதென்பது ஏற்படுகிறது.

* * * *

இதற்கு இன்னெரு உதாரணமாகசமீபத்தில் வெளியான சென்னை கவர்ன்மெண்டு ரசாயன பரிசோதகர் ரிபோர்ட்டில் குறித்துள்ள சம்பவத்தைக் கூறலாம். ஒரு ஊரில் ஏதோ சொத்துத் திருட்டுப்போயிற்றென்று மந்திரவாதியைக் கூப்பிட்டு களவைக் கண்டுபிடிக்க யத்தனம்செய்தார்கள். மந்திரவாதி இல்லாத ஆடம்பரங்களெல்லாம் செய்து மாவிளக்குப் போட்டு, அந்த மாவை கூடியிருந்தவர்களுக்குக்கொடுத்து, திருடினவர்கள் அதைச்சாப்பிட்டால் மயக்கம்வந்து விழுந்துவிடுவார்களென்று சொன்னுன். அதைச்சாப்பிட்ட ஒரு பையன் அப்படியே மயக்கம்வந்து பிரக்ஞையற்று விழுந்துவிட்டான். மந்திரவாதியேதோ விஷம்கலந்து கொடுத்துவிட்டானென்று சந்தேகப்பட்டு அந்த மாவை கவர்ன்மெண்ட் ரசாயன பரிசோதகருக்கு அனுப்பினுர்கள், அவர் அதைப் பரிசோதித்துப்பார்த்ததில் அதில் குற்றமொன்றுமில்லாததுகண்டு, அந்தப் பையன் குற்றமுள்ள நெஞ்சுள்ளவனுய் பயந்து மூர்ச்சித்துப் போயிருக்கவேண்டுமென்று தெரிவித்தார். மனதுக்கு தேகத்தின் மேலுள்ள சக்தியை நன்ருக அறிந்துகொண்டே இவர்கள் இப்படி ஜனங்களை மயக்குகிருர்கள். மந்திரத்தினுல் வியாதிசொஸ்தம் செய்வதாகச் சொல்வதும் இந்த ரகசியத்தைக்கொண்டே.

* * * *

வட ஆற்காடு ஜில்லா வாலாஜாவில் ஒரு பிராமணன் அவன் வீட்டினுள்ளிருந்த கிணற்றைத் தூர்வாரி ஆழமாகப் பறிப்பதற்காகச் சில ஒட்டர்களைக்கொண்டு வேலைநடத்தினன். அந்த ஒட்டர்களில் ஒருவன் பாதிக்கிணறு இறங்கியதும் மயக்கம்வந்து சுழன்று கிணற்றில்விழுந்து இறந்து விட்டான். அவனையெடுப்பதற்காக ஒருவர்பின்னொருவராக நாலுபேர் கிணற்றில் இறங்கினர்கள்: இவர்கள் நால்வரும் அப்படியே திக்குமுக்காடிக் கிணற்றில்விழுந்து மாண்டுபோனர்கள். பிறகு போலீசார்வந்து கிணற்றைப் பரிசோதிக்க ஒரு பன்றியைக் காலைக்கட்டிக் கிணற்றில் விட்டார்கள். பாதி தூரம்போனபின் அதுவும் திக்குமுக்காடி இறந்தது. பிறகு ஒரு கோழியைவிட்டுப் பரீக்ஷித்தார்கள்: அதுவும் அப்படியேயிறந்தது. ஞானமற்ற மூடஜனங்கள் இந்தக்கிணற்றில் பேயிருந்தது பிசாசிருந்தது என்றுசொல்லி நடுங்குவார்கள். இதேமாதிரி இன்னொரிடத்தில் ஒரு கிணற்றைத் தூர் எடுக்கும்வேலையை சட்டைக்காரன் ஒருவன் ஒப்புக்கொண்டான். அவன் அந்தக்கிணற்றில் எடுத்ததும் தானிறங்காமல் ஒரு மெழுகுவற்றியைக் கொளுத்திக் கிணற்றினுள் விட்டான். பாதிக் கிணறு போனதும் ஒளி மங்கி அணைந்து போய்விட்டது. அதைக்கண்ட அவன் புருவத்தைத் தூக்கித் தலையையாட்டிக்கொண்டு 'அப்பா!' என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒரு துணிக்குடை கொண்டுவரச் சொன்னன். அக்குடையை விரித்து ஒரு கயிற்றில் கட்டி ஜலத்தில் நனையாதபடி அதைக்கிணற்றுள் விட்டுவிட்டு மேலேயிழுத்து தண்ணீரிறைக்கிறபாவனையாக அந்தக்குடையைத் தரைமேல் கவிழ்த்து வந்தான். அந்தக் குடையில் தண்ணீர் ஒன்றும் வராமையால் கிட்டவிருந்தவர்கள் அவனைப் பைத்தியக்காரனைப்போல் பாவித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்படிப்பலதரம் குடையைக் கிணற்றில்விட்டு மேலேயிழுத்துக் கொட்டினபின் அவன் மறுபடியும் கொளுத்தின விளக்கைக் கிணற்றில் விட்டுப்பார்த்தான்: தண்ணீர் மட்டம்வரையில்விட்டும் அது அங்கே நன்ருக எரிந்துகொண்டிருக்கக் கண்டான். இதைப்பார்த்திருந்தவர்கள் இப்பொழுது இளிச்சவாய்த்தனம் போனவர்கள் தாங்களேயென்றுணர்ந்து அவன் செய்தசெய்கையின் நோக்கமென்னென்று அவனை வினயமாய்க் கேட்கவும், அவன் முதலில் விளக்கணைந்தபொழுது கிணற்றில் 'கார்பானிக் ஆஸிட்' என்னும் கரிவாய்வு அதிகமாக விருந்ததால் விளக்கு அணைந்துபோயிற்றென்றும் அக்காற்று சாதாரணக் காற்றைவிட கனமானதால் குடையைவிரித்து கிணற்றில் தாழ்த்தி மேலே யிழுத்தால் அது குடையில் தங்கி மேலே வந்துவிடு மென்றும், அதை அப்படி கொண்டுமொண்டு கொட்டினதினல் அக்காற்று முழுவதும் வெளியேவந்துவிட இரண்டாந்தரம் கிணற்றில் தாழ்த்தப்பட்ட விளக்கு முன்போல்மங்கி அணைந்துபோகாமல் பிரகாசமாக எரிந்ததென்றும்சொல்லி அவர்களுக்கு விஷயத்தை விளங்கவைத்தான். அறியாமையினல் ஓரிடத்தில் 5-பேர்கள் புத்திகெட்டு கிணற்றில் விழுந்து மாண்டார்கள். அறிவின் பயனுயுண்டானபுத்தி சூக்ஷமத்தால் அதேசந்தர்ப்பத்தில் மற்றொருவன் தன்னுயிரைக் காப்பாற்றிக்கொண்டதுமட்டுமன்றி தானேப்புக்கொண்ட வேலையையும் தனக்கு ஹானிவராமல் சுலபமாகச்செய்துமுடித்து தனக்குள்ள கூலியை வாங்கிச்சென்றுன். இதனல் புத்தி விவேகத்தின் பெருமை வெளியாயிற்று.

"அறிவுடையார் எல்லா முடையார் அறிவிலார்
என்னுடைய ரேனுமிலர்"

என்று திருவள்ளுவநாயனரும் கூறியுள்ளாரல்லவா.